EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 150, 1 Ağustos '96

Zindan direnişinin dersleri ve yeni dönemin görevleri-2

İçerde tutsaklar dışarıda tutsak yakınları

"Güçlü direnişe zayıf destek!" - komünistlerin erken bir tarihte dikkat çektikleri bu zaaf zindan direnişi sürecinin en temel sorunu durumundaydı. Yazık ki sonuna kadar aşılamayan bir zaaf olarak kaldı. Genel devrimci hareketin bugünkü gerçekliğine ışık tutan, güç ve kitle desteği üzerine 1 Mayıs'ı izleyen dönemde sürdürülen iç karartıcı tartışmaların ne kadarlık bir değeri olduğunu açığa çıkaran bu çarpıcı olgu üzerinde az sonra duracağız.

İçerde ölümüne bir kararlılıkla direnen tutsakların direnişine dışarıdan gelen en anlamlı destek, bizzat tutsak yakınlarının tüm direniş süreci boyunca ortaya koyduğu kararlı direnme oldu. Bu direnme polisin özellikle son haftalarda dozu iyice artan tüm saldırı ve terörüne rağmen kırılamadı. Günden güne daha büyük bir kararlılık kazanarak direnişin zaferine kadar sürdü.

Genellikle yüzlerce kişilik bir katılımı aşamayan, nadiren bir kaç bin kişilik gösteriler halini alan bu direniş, cezaevleri sorununun hep kamuoyu gündeminde kalmasında en önemli rolü oynadı. Devlet bunun çok geçmeden farkına vardığı içindir ki en hayvani yol ve yöntemlerle bu direnişi kırmaya çalıştı. Sonuçta bunu başaramadığı gibi, bir kısmı yaşlı ve hasta bu ana-babalara uyguladığı terör ters teperek, onu içerde ve uluslararası planda daha çok teşhir edip yıpratan bir uygulamaya dönüştü.

Zindanlarda binlerce devrimci var ve mücadele giderek sertleşeceğine göre bunlara yeni binlercesi eklenecektir. Zindanlara yönelik saldırıların ve bunlara karşı tutsakların göstereceği direnişlerin sonu da gelmeyeceğine göre, bu binlerce devrimci tutsağın dışarıdaki yakınlarını birleşik bir güç olarak örgütlemenin taşıdığı özel önemi son zindan direnişi bir kez daha ortaya koydu. 12 Eylül sonrası tüm deneyimin de açıkça gösterdiği gibi, bu kitle devrimci politizasyona, evlatlarına desteği duygusal bir yakınlıktan öteye politik bir çerçeveye oturtmaya fazlasıyla yatkındır. Son deneyim bunu çok daha açık bir biçimde yeniden göstermiştir. Ecevit türünden akıl hocaları, tutsak ailelerini duygusal bir davranışın sınırları içinde hapsederek tutsak direnişini içinden kırmayı devlete önermişler, fakat bu doğrultudaki çabalar herhangi bir karşılık bulamamış, devlet bu aşağılık girişimden sonuç alamamıştır.

Bunu başaramayan devlet şimdilerde bir başka oyun peşindedir. Tutsak yakınları ve Cumartesi Analarının devletin teşhirinde oynadıkları rolü, "Cuma Anneleri" adı altında örgütlemeye çalıştığı kirli savaşta hayatını kaybetmiş asker anneleri ile boşa çıkarmaya çalışmaktadır. Düzen medyası bu doğrultuda seferber edilmiştir. Ne var ki devletin kirli amaçlara dayalı bu silahı da ters tepme potansiyeli taşıyor. Zira çoğu yoksul ve ezilen kesimden olan bu insanların devlete ve düzene karşı da belirgin bir öfke ve tepkileri vardır. "Cuma Anneleri" devletin kendilerini sahipsiz bıraktığını, savaş bölgesine hep yoksul çocuklarının gönderildiğini, hep onların öldüğünü, şehit edebiyatının kendileri için çok fazla bir

anlam taşımadığını, "bu kanın artık durdurulması" gerektiğini vb. daha şimdiden söylüyorlar. Kaldı ki Kürdistan'da ölen askerlerin bir kısmı ilerici ve Kürt ailelere mensupturlar. Cumhurbaşkanının hazır bulunduğu son bir törende, devletin "şehitlerimizin kanı" demagojisine tepki gösteren ve "bu iş ancak halkların kardeşliği ile çözülür" diyen asker aileleri örnekleri daha şimdiden vardır. Bu tür tepkiler bizzat televizyon ekranlarından yansımıştır.

Dolayısıyla, duruma doğru ve başarılı bir müdahale, devletin "Cuma Anneleri" oyununu tümüyle boşa çıkarmasa bile önemli ölçüde bozabilir. Bunda birleşik bir ortak örgütlülüğe kavuşturulmuş tutsak yakınları kitlesinin önemli bir rolü olacaktır. Bu sorunda gerekli adımları bir an önce atmak, gündemdeki devrimci güç ve eylem birliği platformunun en acil gündemlerinden biri olarak ele alınmalıdır.

Zindan direnişi ve işçi sınıfı hareketi

Mayıs ortasından Temmuz sonuna kadar süren ve son evresinde tüm toplumu sarsan bir etki gücü kazanan zindan direnişi süreci karşısında işçi sınıfı hareketi cephesinde yaşanan sessizlik ve edilgenlik son derece rahatsız edici bir açık olgudur. İstanbul'da Tuzla Deri işçileri ile Belediye işçilerinin sınırlı eylemleri elbette bu sessizliği ve edilgenliği bir parça yırtan anlamlı çıkışlar oldular. Fakat toplam tablo sınıf hareketinin genel zayıflığının yeni bir tescilinden başka bir şey değildir.

Bu son vurgudan da anlaşılacağı gibi, sınıf hareketinin zindan direnişi karşısındaki bu zayıflığı gerçekte çok da şaşırtıcı değildir. Bu, hareketin genelde yaşamakta olduğu zayıflığın bu somut sorun üzerinden yeni bir yansımasıdır yalnızca. Gelinen yerde popülist kimliği kendileri için açık bir övünme konusu haline getirenler, işçi sınıfı ve "varoşları" kıyaslayarak kimin mücadelenin yükünü taşıdığı açıkça ortadadır diyenler, sınıf hareketi cephesindeki bu zayıflığı işçi sınıfının duyarlılıktan ve devrimci enerjiden yoksunluğuna yeni bir kanıt saymakta elbette bir güçlük çekmeyeceklerdir.

Aynı Mayıs-Temmuz döneminde bir kaç yüz kişilik gençlik gösterileri (Gazi'deki barikat eylemi en iyi durumda 2-3 bin kişiyi aşamadı) dışında ortaya anlamlı bir destek koyamayan "varoşlar"ı bir yana bırakıyoruz ve böylelerine şu soruyu yöneltiyoruz: 69 günlük bu koca dönem boyunca, özellikle de zindan direnişine karşı duyarlılığın arttığı son bir kaç haftada, sınıfın duyarlılığını ve enerjisini ortaya çıkaracak, bunu en ileri kesimler üzerinden de olsa zorlayacak ne yaptı bir çok devrimci örgüt? Tam bir kesinlikle iddia ediyoruz ki, hiçbir şey! (Tuzla Deri işçileri ile Belediye işçileri eylemi yeni bir çabanın değil, eldeki hazır sendikal mevzilerin ürünü olmuştur). Bunun tek istisnası tüm yetersizliğine rağmen komünistlerin faaliyetleri olmuştur. Fakat bu da pratikte farklı bir sonucun doğmasının çok çok uzağında kalmıştır.

Sınıfa yönelik bu tür bir çalışma ve çabanın olmadığı bir durumda ve sınıf hareketinin önüne kurulmuş onca barikat varken, sınıf hareketi cephesinden kendiliğinden ne beklenebilirdi ki? Sınıf hareketi cephesindeki sessizlik ve edilgenlik ancak bu sorunun ışığında doğru bir biçimde anlaşılabilir.

Her şeyiyle düzenin hizmetinde olan üst kademe sendika bürokratlarını bir yana bırakıyoruz. Zindan direnişi süreci, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformunu oluşturan "sınıftan ve emekten yana" sendikacıların gerçek kimliği kadar gerçek güçlerine de önemli açıklıklar sağlamıştır. Bu bürokratlar, sermaye devletinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik son genel saldırısının ilk kritik halkası olarak gündeme getirilen cezaevlerine çeki düzen verme girişiminin politik kapsamını bile değerlendirmeyi başaramamışlardır. İşçi sınıfı ve emekçilere daha kolay boyun eğdirebilmenin, genel devrimci muhalefete politik ve moral bir darbe vurabilmenin en etkili yolu olarak gündeme getirilen zindan saldırısını "sınıfın gündemi" dışında görebilmişlerdir. "Sınıf sendikacıları", hatta "sosyalist" geçinen bu adamlar, bir an için "sınıfın gündemi" dışında olduğu varsayılsa

bile, toplumun gündemi içinde olduğu tartışmasız olan bir saldırıya karşı işçi sınıfını duyarlılığa ve pratik tutuma çağırmanın, sosyalistlik bir yana demokrat olmanın bile temel bir gereği olduğunu nedense düşünmek istememişlerdir.

SSK Kurultayı hazırlık sürecinde ve bizzat Kurultay'da yaşananlar; "iş-ekmek-özgürlük" diyen ve "demokrasi mücadelesi"ni kendileri için platform sayan bu bürokratların, gerçekte, "iş ve ekmek"ten öteye bir ufuk taşımadıklarını, "özgürlük ve demokrasi" üzerine ettikleri onca sözün pratik mücadelede gerçek bir değerden yoksun olduğunu bir kez daha somut olarak göstermiştir. Ve tam da bunun içindir ki, onlar kendi şubelerinin örgütlü olduğu birimlerde bile işçiler üzerinde politik bir etki ve otoriteden yoksundurlar. İşçileri politik bir tutuma ve eyleme çekmek konusunda tümüyle güçsüz ve çaresizdirler. Cezaevi direnişleriyle ilgili tutumlarının gerisinde aynı zamanda bu olgu yatmaktadır. Demeç demokratlığıyla ve gazete ilanlarıyla yetinmelerinin gerisinde, bu açık güçsüzlük ve çaresizlik vardır. Bu onların sendika kademelerinde tuttukları yerin herhangi bir ciddi politik etki ve önderlikten kaynaklanmadığına da iyi bir kanıttır. Onlara ara kademe sendika bürokratları denmesi de işte bundandır.

Bu bürokratlar ancak ölümler peşpeşe gelince ve toplumda doğan duyarlılık düzen cephesinde bile çatlaklara yolaçtıktan sonradır ki, sınıfta da harekete geçirilebilir bir duyarlılık oluştuğuna kanaat getirebildiler. Ne var ki, ölümlerin hızlandığı bir evrede bile ancak günlerce sonrasi için aldıkları iki saatlik iş durdurma kararını uygulayacak zamanı bulamadan zindan direnişinin açık bir politik ve moral zaferle taçlandığını gördüler. Bunun utancı onlara yetmiş olmalıdır.

Zindan direnişi süreci ve devrimci hareketin bazı gerçekleri

Faşist rejimle girilen irade ve kararlılık savaşını kazanan devrimci hareket elbette bunun onurunu taşıyacak, kıvancını yaşayacaktır. Fakat bunun bir tür zafer sarhoşluğuna dönüşmesi tehlikesinden de özenle uzak durulmalıdır. Bu potansiyel bir tehlike de değildir. Daha şimdiden belli çevreler şahsında somut yansımaları görülmektedir. Geleneksel hareketimizin buna ilişkin geleneksel zaaflarını bildiğimiz için bu konuda şimdiden uyarıda bulunmayı özellikle önemli görüyoruz. Benzer şeyler yakın dönemde Gazi Direnişinin ve son olarak 1 Mayıs gösterilerinin ardından yaşandı. Her ikisinde de bu davranış tarzı devrimci kazanımların gereğince korunamaması ve yeni çıkışlara dayanak olarak kullanılamaması sonucuna yolaçtı. Bununla da kalmadı, yanısıra, yürütülen garip tartışmalar devrimci örgütler arası ilişkileri de bir hayli yıprattı.

Bugün zorlu bir dönemden geçiyoruz. Faşizmin ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırıları ile yüzyüzeyiz. Zindanlara yönelik saldırı bu yeni topyekün saldırının ilk kritik halkasıydı. Bu alandan yöneltilmiş saldırının püskürtülmesi kuşkusuz büyük bir politik ve moral başarı olmuştur. Fakat bu saldırının ve mücadelenin sayısız alanından yalnızca biridir. Kaldı ki bu özel alanda bile daha şimdiden rejim yeni oyunlar ve saldırılar peşindedir. Zindan cephesindeki savaşın bile henüz yalnızca ilk kritik çatışması kazanılmıştır. Devrimci hareketin önünde yeni oyunları boşa çıkarmak, yeni saldırılara birlikte göğüs germek görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Bu nedenledir ki, bir irade ve kararlılık savaşını ulusal ve uluslararası planda sarsıcı etkiler yaratan açık bir başarıyla kazanmış olmanın kıvancını yaşamalı, fakat aşırı baş dönmesinden, bunun besleyeceği bir rehavetten özenle kaçınmasını da bilmeliyiz. Bu tür bir rehavet devletin yeni oyun ve saldırıları karşısında devrimci hareketi zayıf ve hazırlıksız yakalamakla da kalmaz, belki bundan da önemlisi, devrimci hareketin 69 günlük hayli uzun bir zindan direnişi süreci sayesinde inkar edilemez bir çıplaklıkla açığa çıkan zaaflarını perdelemek gibi son derece sakıncalı bir rol de oynar. Oysa devrimci hareketin önünde bu zaaflarını yüreklice görmek, tahlil etmek ve süratle gidermek görevi durmaktadır.

Zindan direnişi devrimci hareketin gücünü ve güçsüzlüğünü birarada sergilemiştir. İrade, kararlılık, inançları ve amaçları uğruna kendini tereddütsüz biçimde adama, gücün kendisini gösterdiği alanlardır. Bu kadar haklı bir zeminde ve bu derece uygun bir politik atmosferde geniş kitleleri seferber edebilecek ciddi bir önderlik kapasitesi ve inisiyatiften yoksunluk ise güçsüzlüğün en bariz biçimde açığa çıktığı alandır. "Ses getirecek" eylemlere duyulan o özel eğilimin gerisinde gerçekte bu güçsüzlüğün açık bir itirafı vardır.

Bu zaten bilinen bir zaafın bir yeniden dışa vurumu olsaydı eğer, üzerinde özel bir tarzda durmaya belki de değmezdi. Fakat 1 Mayıs'ı izleyen güç ve kitle etkinliği tartışmaları açıkça gösterdi ki, devrimci örgütler kendi gerçeklerine ilişkin olarak kendilerini aldatmaya fazlasıyla eğilimlidirler. Daha da kötüsü, bunun üzerine politika yapmaya, bunu birşeylerin kanıtı saymaya da fazlasıyla eğilimlidirler. İki ayı aşan zindan direnişi süreci, o zamanki tartışmaların ne denli anlamsız, kitle gücü üzerine onca lafın ne kadar dayanaksız olduğunu gözler önüne sermiştir. Onbinleri yürüttükleriyle pek övünenler zindanlar üzerinden gelişen kritik bir çatışma döneminde yüzleri seferber etmekte bile zorlanabilmişlerdir. Bu belirleme rahatsız edicidir, fakat gerçektir.

Komünistler direnişin kritik bir safhaya girdiği bir sırada, "Güçlü Direnişe Zayıf Destek!" vurgusuyla, herşeyden önce devrimci hareketin bu zaafına işaret etmişlerdi. O zaman söylenenler arasında şunlar da vardı:

"Bu yetersizliğin sorumluluğu örgütlü devrimci hareketin omuzlarındadır. Görülebildiği kadarıyla tüm devrimci yayınlar zindanlara yönelik saldırıyı diktatörlüğün 1 Mayıs'ı izleyen genel saldırısının en önemli halkası olarak değerlendirmektedirler. Fakat bugüne kadarki çabalar bu değerlendirmenin gerektirdiklerinin yanında son derece cılız kalıyor. Güç ve olanaklar buna uygun bir tarzda seferber edilemiyor. Zindanlardaki direnişlere destek ve dayanışma faaliyeti, her zaman olduğu gibi fiilen tutsak yakınlarının çabalarını aşmayan bir zemin üzerinde sürüyor.

"1 Mayıs'ın ardından kimin ne kadar kitle yürüttüğü, kimin artık kitlelerin gerçek öncüsü haline geldiği üzerine haftalar boyu iç karartıcı bir tartışma yürütüldü. Neredeyse övünme ve şişinme konusu edilen, üzerine politika yapılan bu kitlesel güç ve etkinlik? Neden tam da bu en kritik anda etkin bir biçimde seferber edilmiyor?"

Yazık ki dışarıdaki desteğin genel tablosu direnişin sonuna kadar esaslı bir değişikliğe uğramadı. Devrimci örgütlerin kitle bağları alanındaki belirgin zayıflığın böylece açığa çıkmasını bir yana bırakalım. Bu kendini aldatmaya gerek duymayanların zaten bildikleri bir gerçeğin bir kez daha pratikte somut olarak kanıtlanması oldu. Fakat özellikle direnişin son döneminde hızla artan duyarlılık ve devlet terörüne karşı büyüyen öfkeden yararlanamamak, bu duyarlılık ve öfkeyi açığa çıkararak kitlesel protesto eylemleri biçimde seferber edememek, üzerinde özellikle durulması gereken bir zaaf olmuştur. Semtlerde gençlikle sınırlı küçük gösteriler dışında genellikle "dar kadro eylemleri" ile yetinmek, bir çok devrimci örgüt için neredeyse tek davranış biçimi oldu.

Başlangıçta bu rejimin "suskunluk fesadı"nı kırmanın bir kolay yolu olarak ele alınıyordu. Fakat bu tarz sonuna kadar sürdürüldü. Direnişin toplumun gündemine tam olarak oturduğu bir evrede bile bu tarzı sürdüren, bununla "ses getirme"yi amaçlayan çevreler, zindan direnişinin sesinin duyulmadığı yurt köşesi kalmadığını düşünme sükunetini bir türlü gösteremediler. Milyonlarca insanın dikkatlerinin devlet terörüne ve devlet ile devrimciler arasındaki irade ve kararlılık savaşına yöneldiği bir sırada, eldeki güç ve olanaklar "dar kadro eylemleri" yerine kitleleri seferber etmeye yöneltilseydi eğer, tüm devrimci kuvvetler bu doğrultuda bir tutum ve pratik davranış birliği sergileselerdi eğer, binleri ve onbinleri üstelik sık sık seferber etmek çok mu zor olurdu? Evet zor olurdu diyecek olanlar, demek ki zindan direnişinin sarsıcı etkisi ile devletin teşhir ve tecrit oluşu üzerine

söylediklerine gerçekte kendileri bile inanmıyorlar...

Zindan direnişleri süreci "ses getirici" eylem çizgisinin açık bir politik amaç ve hedeften çok, bir güçsüzlük ve çaresizlik ürünü olduğunu göstermiştir. Kitle bağlarının cılızlığı ve kitlelerin seferber edilebileceğine duyulan inançsızlık var bu eylem tarzının gerisinde. Bu gerçek yüreklilikle kabul edilmek durumundadır.

Direniş süreci boyunca devrimci hareketin açığa çıkan bir başka temel zaafı ise, kendini neredeyse tamamen zindan direnişleri üzerinden bir gündeme kilitlemesi olmuştur. Burada siyasal çalışma ve mücadeleyi zengin bir gündemle sürdürmeye güç yetirememenin ötesinde, açık bir bakışaçısı sorunu da vardır. Tüm süreç boyunca reformist sol açık ya da örtülü bir biçimde zindan direnişlerinin sınıfın ve emekçilerin gündemi olmadığı, emekçilere kendilerinin olmayan bir gündemin dayatılamayacağı fikrini işledi. Komünistler ve devrimciler bu gerici düşünüş ve davranış tarzını haklı olarak teşhir ve mahkum ettiler. Fakat tersinden de bir çok devrimci çevre kendini zindan direnişleri gündemine kilitleyerek, bu çerçevede ise yukarıda değinilen kısır eylem çizgisini aşamayarak işçilere ve emekçilere yönelik saldırının öteki alanlarına ve sorunlara uzak ya da ilgisiz kaldı. Yeni dönemin görevlerini ele alırken bu zaaf üzerinde ayrıca durmamız gerekecek.

Direnişin ayrıştıran ve birleştiren gücü

Zindan direnişi süreci solda zaten yaşanmış bulunan iç ayrışmayı bir kez daha doğruladı. Direniş şahsında ifadesini bulan çatışmanın sertliği, devrimci konumdaki örgütleri birbirine daha da yakınlaştırırken, reformist partilerin farklı konumuna da ek açıklıklar getirdi.

Zindanlardaki siper yoldaşlığı, tüm kapsam sınırlılığına rağmen dışarıda yürütülen çalışma ve gerçekleştirilen bir dizi eylemlilikteki beraberlik ve dayanışma, devrimci parti ve örgütlerin tam da bu dönemde güç ve eylem birliğini somut bir çözüme kavuşturmak için görüşmelere başlaması gibi olgular, direnişin birleştirici gücüne somut örneklerdir. Direnişin zaferle sonuçlanması, bu zaferin kelimenin tam anlamıyla devrimci hareketin ortak bir zaferi olması, devrimci saflarda mücadele birliği ruhunu en üst noktaya çıkardı. Bunu gölgeleyen, fakat herşeye rağmen telafisi olanaklı olan bazı tutum ve davranışlar saklı tutulursa, birleşik mücadelenin ortak zaferi sayesinde birlik ruhunun yeni bir kuvvet kazanması devrimci hareketin önemli bir kazanımıdır.

Bu kazanım kendini Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasındaki ilişkilerde de somut olarak göstermiştir. Bu dönemde her iki hareket daha çok yakınlaşmış, devrimci güç ve eylem birliği platformlarında buluşmuştur. Yurtsever yayınlar her iki hareket arasında kurulacak bir güç ve eylem birliğinin önemine ayrı bir vurgu yapmaya başlamışlardır. Eğer değerlendirme başarısı gösterilirse, bu da son derece önemli yeni gelişmelere dayanak olabilecektir.

Çeşitli kanatlarıyla reformist harekete gelince, aynı şekilde direniş süreci, devrimci hareket ile solun bu kesimi arasındaki kalın çizgileri de bir kez daha netleştirmiştir. Devletin zindanlara hakim olma ile sokağa hakim olmayı birarada gündeme getirmesi reformist cepheyi zindan direnişleri karşısında ciddi bir açmaza düşürmüştür. Polis terörü sokağa çıkışı ciddi bedelleri olan bir iş haline getirince, legal alanda bir çok mevziyi tutan bu çevreler pratik eylemden neredeyse silinmişlerdir. İçlerinden bir kesim için buradaki zayıflığı ve çaresizliği örtme ihtiyacı, "emekçilerin gündemi farklı" demagojisine sığınmaya neden olmuştur. Faşist rejimin saldırı ve terörünün, 1 Mayıs'ın hemen ardından saldırının öncelikli hedef tahtası haline getirilen zindanların "emekçilerin gündemi" dışında olduğunu iddia edebilecek kadar zavallılaşan reformist sol, zindan direnişlerinin tüm toplumun gündemi haline gelmesi ve sonuçta zaferle sonuçlanmasının ağırlığı altında ezilmiştir.

Konuya yeni dönemin görevleriyle devam edeceğiz.

EKİM

Zindan direnişi ve komünist faaliyet

Devrimci tutsakların zindan direnişi büyük bir politik zaferle sonuçlandı. Bu başarının onuru öncelikle direnişçi tutsaklara ve şehitlerimize aittir. Devrimci tutsaklar ve şehitlerimiz üzerinden ise bir bütün olarak devrim cephesine aittir. Zindan direnişi ve kazanımları çeşitli yönleriyle yayın organımızda ele alınmıştır. Biz burada sorunu daha özel bir alandan, zindan direnişi sürecindeki komünist faaliyetin ortaya çıkarttığı sonuçlardan giderek irdelemeye çalışacağız.

***

Devrimci örgütler zindan direnişi sürecinde kitlelere yönelik siyasal faaliyet yürütme çabası içinde oldular. Bu faaliyetin alanı, yol ve yöntemlerinin sınırlılığı vb. noktalarda tartışılması gereken bir çok yönü vardır. Fakat öncelikle belirtilmesi gereken, devrimci hareketin bir çok alanda ve çeşitli yöntemlerle ortaya koyduğu çabanın ortak sorunları işlemesi ve aynı hedefe yöneliyor olmasıydı. Kendiliğinden bir biçimde de olsa bir çok alanda bir araya gelindi, ortak hedefler doğrultusunda birlikte hareket zemini yakalandı.

Emekçi kitleler nezdinde devrimciler cephesi imajını güçlendiren bu dönemin kazanımlarını en iyi biçimde değerlendirmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Zindan direnişinin kazandırdığı devrimci birlik mevzisinin geliştirilip güçlendirilmesi sorumluluğudur bu. Ve elbette yalnızca komünistlerin değil, devrimci örgütlerin de gözetmeleri gereken ihmal edilemez bir görevdir.

Bu birlikteliği somut hedef ve görevler üzerinden kalıcı hale getirmek, mücadelenin zengin yol ve yöntemleri konusunda devrimci örgütlerle asgari düzeyde bir davranış birliği sağlamak durumundayız. Birlikte bulunulan alanların tümünde güçlerin aynı hedefe yönelik olarak birlikte etkin seferberliğini önümüzdeki dönemde mutlaka gözetmeliyiz.

Böyle birliktelikleri sağlamanın en uygun zeminlerinden biri, belki de ilki, mahalli çalışma alanları ve birimleridir. Sözgelimi bir fabrikada sendika örgütleme çalışması yapmak, patronun keyfi davranışına karşı tepkiyi örgütlemek, işçileri ilgilendiren herhangi bir sorun çerçevesinde işçileri uyarmak ve mücadeleye çekmek, zindan direnişlerine ve kayıp ailelerine destek sağlamak, SSK'nın özelleştirilmesine karşı harekete geçirmek vb. - bu ve buna benzer bir dizi sorunda ortak hareket etmenin imkanlarını zorlamak durumundayız.

Zindan direnişlerine destek sürecinde örgütümüz, bir alan dışında, mahalli birimler üzerinden bu sorumluluğun gereklerini yeterince gözetememiştir. Her bir devrimci grup çalışmasını bağımsız yürütmüş, ortak buluşmalar çok büyük ölçüde kendiliğinden gerçekleşmiştir. Bağımsız siyasal faaliyetimizi elbette sürdüreceğiz. Fakat güç ve eylem birliği içinde esas sorumluluğu üstlenmeli ve bunun gereklerine uygun davranmalıyız. Devrim cephesinin güç ve eylem birliğini sağlamak görevi öncelikle komünistlerindir.

Örgütümüzün öncelikli çalışma alanı işçi sınıfıdır. Devrimci örgüt ve partiler ise bu alanı fiilen tali çalışma alanı olarak ele almaktadır. Bu durum, devrimci örgütlerin etkilediği işçileri fabrikalarda etkin hale getirmek gibi bir sorumluluğumuzun olduğunu unutturmamalıdır. Aslolan sınıf içinde devrimci siyasal etkinliği geliştirmek, bu temelde mümkün tüm güçleri harekete geçirmeyi başarabilmektir. Bu görev başarıldığında, siyasal sınıf çalışmasında kitle gücü desteğinin hayli geniş olduğu görülecektir.

***

Tüm devrimci örgütler gibi örgütümüz de, zindan direnişine destek çerçevesinde, son iki haftası daha yoğunluklu olmak üzere iki aylık sürece yayılan etkin bir faaliyet örgütledi. Bir çok devrimci örgütün kendi tarzında ve yönelimine uygun olarak sürdürdüğü faaliyeti, örgütümüz de elbette kendi sınıf yönelimi ve tarzına uygun olarak gerçekleştirdi.

Hareketimizin açık siyasal cephede sürdürdüğü faaliyet, gerçekleştirdiği etkinlikler

ve gösterdiği performans yeterince açıktır. Üç büyük kentteki açık siyasal etkinliklerde belirgin bir rol oynadık. Kuşkusuz ki kendi içinde yetersizlikleri vardır. Fakat bu dönemki faaliyetlerle açık siyasal çalışmada önemli bir mesafe aldığımızın da açık bir göstergesidir.

Bu süreçte yeraltı faaliyetimizin kapsamı ve alınan mesafe, temel organlarımızın döneme ilişkin raporları üzerinden ayrıca değerlendirilecektir. Burada bir çok eksik yanı bulunacağını gözeterek dönemin faaliyetinin dökümünü kısaca yapmak, sonuçlarını değerlendirmek bakımından yararlı olacaktır.

Gençlik güçlerinin destek açlık grevi; ikincisi Uğur Aygün'ün ölümsüzleşmesinin ikinci günü dağıtılmaya başlanan iki bildirinin yaygın kullanımı; hemen tüm temel çalışma alanlarında süreç boyunca yapılan geniş duvar yazılamaları; fabrika ve servis dağıtımları ve sözlü ajitasyonlar; kitle örgütlerine dönük girişim ve etkinlikler; İİSŞP gibi platformlara, Ten, Küçükçekmece vb. işyerlerinde işçi toplantılarına politik müdahale, Ten işçilerinin basın açıklamaları; Sarıgazi'de iki gösteri, Taksim, Yenibosna, Sultanahmet mitingine katılım ve Gazi barikatını güçlendirme vb. eylemlilikler. Tüm bunlar etkinliklerimizin özet bir bilançosunu veriyor. Ayrıca dönem boyunca sınıf çalışması çerçevesinde yapılan tüm faaliyetlerde sorun özel olarak işlendi. Çolakoğlu fabrikasından Ten'e, Küçükçekmece'den Gorbon Işıl'a, Kroman Çelik'ten tekstil işçilerinin gezisine dek bu böyle oldu.

Gerek siyasal faaliyetin militan tarzda sürdürülmesi, gerek engelleme çabalarının püskürtülmesi ve gerekse de polis saldırılarının boşa çıkartılması bakımından bu dönem bizim için ayrıca önem taşıyor. Son bir haftasında güçlerin verimli ve etkin kullanımında yaşanılan sorunlar bir yana bırakılırsa, örgüt gerçek bir seferberlik halindeydi. İşçi yoldaşlarımızın büyük bir kısmı izin alarak ya da fiilen işe gitmeyerek, tüm zamanlarını siyasal çalışmaya ayırdılar.

Örgüt ve tek tek yoldaşlar olarak gösterilen çaba, kazanılan refleks ve alınan mesafeyi bilince çıkartmak kuşkusuz ki gereklidir. Fakat başarılarımız ve faaliyetimzin çapı ne olursa olsun, zaaf ve yetersizliklerimize cesaretle yönelmek, bunların bu aynı dönemde ortaya çıkan sonuçlarını yüreklilikle kabul etmek ve nedenlerini irdelemek sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Bu, davaya bağlılığın, devrimci görev ve sorumluluk bilincinin, emeğimize saygının ve kazanımlarımızı geliştirip güçlendirmenin bir ifadesi olacağı kadar, şehitlerimizin anısına saygının da bir gereğidir.

***

Mahalli çalışmanın önemi ve sorunları ile devrimci inisiyatifin örgüt çalışmasında tuttuğu yer örgüt basınımızda bir çok kez işlendi. Son gelişmeler, olayların ve gelişmelerin hız kazandığı bir evrede mahalli inisiyatifin devrimci örgüt fonksiyonları açısından hayati bir yer tuttuğunu yeterli açıklıkta göstermiştir.

Kitlelerin eyleme çağrılması, enerjik bir politik ajitasyon, canlı ve çarpıcı teşhir - Lenin'in deyişiyle "suçluyu suç üstü yakalamak ve her yerde anında teşhir etmek", binlerce proje, plan ve hazırlık tasarısından daha etkilidir. Kitleler genellikle olağan dönemlerde ne söylediğimize değil, olağan olmayan dönemlerde ne yaptığımıza bakarlar.

Mahalli organlar bu açıdan durumlarını irdelemek durumundadırlar. Siyasal gelişmeler anında ve gününde siyasal teşhir ve eyleme çağrı konusu yapılmalıdır. Propaganda materyallerini İl'den ya da yukarıdan beklemek tutumu terkedilmelidir. Mahalli inisiyatifin ürünü bildirilerin dönem içinde yalnızca üç temel çalışma alanı tarafından devreye sokulduğunu belirtirsek, bu alandaki ataletin boyutu kendiliğinden anlaşılır. Oysa faaliyetin etkisi ve gücü, güncelliği ve hızı ile son derece bağlantılıdır. Örneğin açlık grevlerinde ilk şehidin ardından çıkan merkezi bildirimiz kimi bölgelere ancak iki gün sonra ulaşabildi. Bir yeraltı örgütünde birimlere iki günde materyal ulaştırmak kuşkusuz ki bir başarıdır. Fakat gelişmelerin hız kazandığı bir evrede bu bir hantallıktır. Bu hantallığı gidermenin tek yolu vardır: Mahalli inisiyatifin üzerinden mahalli insiyatif! Yapılması gereken açıktır: Tüm birimlerin aynı gün bildiri ve çağrısını hazırlaması, zaman geçirmeksizin hedef birim ve kitlelere ulaştırmasıdır. Bildiriler dağıtılmaya başlandığında şehit sayısının arttığını belirtirsek, söylenmek istenen kolayca anlaşılır.

Propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyeti yürütmek, eylem örgütlemek ve tüm bunları en seri biçimde gerçekleştirmek kadar, çalışmada zengin araçlar kullanmak ve binbir yol ve yöntemi denemek de önemlidir. Kısacası, inisiyatif, ataklık ve yaratıcılığın birleşmesinden söz ediyoruz. Bildiri, gazete dağıtmak, duvarlara yazı yazmak, fabrika çıkış ve servislerinde konuşma yapmak, kitlelerin toplanma ve buluşma yerlerinde etkinlikte bulunmak, eyleme gidişi örgütlemek, eylemde militan davranmak vb. Tüm bunlar kuşkusuz yapılmalı, ama bunlarla yetinilmemelidir. Yeri ya da günü gelir, fabrika ya da sendikanın ilan tahtasına kısacık bir çağrı iliştirilir. Yeri gelir fabrikada yemek boykotu örgütlenir. Fabrikadaki duyarlı işçilerle ortak gazete ilanları verilir. Üç-beş kişiyle sınırlı da olsa, bir fabrika çevresi olarak sendikaya basınç uygulanır. Tutsak aileleri ziyaret edilir. Fabrika ya da çevre fabrikalardaki duyarlı işçiler olarak destek açlık grevine gidilir. Devlet yetkililerine protesto telgrafları gönderilir. İmza kampanyası sürdürülür vb. vb... Açıktır ki, inisiyatif ve yaratıcılık böyle dönemlerde geniş düşünmek ve atak davranmakla gelişebilecektir.

***

'96 1 Mayıs'ı, kendi içinde bir sınırlılığı ifade etse bile, hareketimizin anlamlı bir kitle ilişkisine ve sempatizan desteğine sahip olduğunu gösterdi. Bu ilişkilerin kalıcı hale getirilmesi düzenli ilgi ve eğitim kadar onların siyasal etkinliklere çekilmesinden geçiyor. Oysa Taksim, Sultanahmet, Sarıgazi, İİSŞP toplantısı ve Gazi barikatı örneklerinde görüldüğü üzere, yoldaşlarımızın çoğu bu tür etkinliklere çevrelerini çekmek konusunda zayıf davranıyorlar. Oysa böyle dönemlerde çevre ilişkilerini genişletme ve daha etkin bir tarzda harekete geçirmenin imkanları fazlasıyla vardır. Bu ise, ilişkilere hakim olmayı, diyaloğu düzenli hale getirmeyi ve seferber etmek için yorulmak bilmeyen bir ısrar ve çabayı gerektirir.

Olayların ve süreçlerin hız kazandığı bir evrede örgütün rutin işlerliğini geride bırakmak, gelişmelerin hızına ayak uydurmak ve önüne geçip yönlendirmek, tempoyu alabildiğine yükseltmek, gelişmelerin gösterdiği bir öteki sorumluluk alanıdır. Örgütteki kıvraklık ve dinamizmin de göstergesi budur.

Böylesi dönemlerde organ üyeleri arasında randevu trafiğinin sıklaşması, hem zaman hem de enerji tüketimidir. Bu tür dönemlerde ilişki kurmanın basit ve kestirme yolu kitlelerin toplanma yerleri ve gösteri alanlarıdır. Sözgelimi, ilk şehidin verildiği gün Ümraniye Cezaevi'nin önü yoldaşların çevre ve kitle ilişkileriyle birlikte birikip buluşacağı bir alandır. Açıktır ki bu organ çalışması ve yaşamının gereksiz olduğu anlamına gelmez. Ancak, kitle eylemliliklerinin başladığı bir aşamada, katılım ve önderlik görevlerini bir yana bırakıp organ ilişkisi peşinde koşmak, siyasal çalışmada ataletin zeminidir.

Yürüttüğümüz faaliyete ve sonuçlarına rağmen, yazılı bilgi, belge ve değerlendirmenin yayın organlarına zamanında iletilmemesi, tüm yoldaşların bir kez daha üzerinde döne döne düşünmeleri gereken bir sorundur. Anlaşılması mümkün olmayan davranışlardan biri de budur. Yayın organlarına bütün bir faaliyetin bilgisini ulaştırmak, dahası bunu en hızlı bir biçimde, bir gün dahi gecikmeksizin yapmak zorundayız. Bir örgüt işlerliğinin bu en kritik göstergelerinden birini ihmal etmek, bütün bir siyasal çabayı boşa çıkarmakla eş anlamlıdır. Tüm organlarımızın olağan görevlerinden biri de yayın organlarına düzenli bilgi, belge ve değerlendirme iletmektir. Dolayısıyla bu görev örgüt yaşamının ayrılmaz bir parçası olarak ele alınmak durumundadır.

***

Zindan direnişi zaferinin politik etkisini geliştirmek, yaymak ve bundan sınıf çalışması içinde elle tutulur kazanımlar elde etmek doğrultusunda en iyi biçimde yararlanmak görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Birimlere oturmuş sistemli bir faaliyet yürütmeli, somut hedeflere sahip politikalar saptamalı, kalıcı mevziler yaratmak için ısrarlı ve yaratıcı bir çaba ortaya koymalıyız. Zindan döneminin kazanımlarını sınıf kitleleri içinde güçlü bir politik etkiye dönüştürmeliyiz.

Daha etkin bir siyasal sınıf çalışması yürütmek devrim cephesinin politik kazanımları üzerinden bugün daha kolay ve olanaklıdır. Bu bilinçle ve tam bir seferberlikle yüklenmeli, faaliyetin temposunu hızlandırmalıyız.

İstanbul İl Komitesi

Zindan direnişi dönemi faaliyetlerimizden...

Gebze

Açlık grevleri süresince planladığımız düzeyde olmasa da nispeten yoğun bir faaliyet yürüttük. Açlık grevlerini konu alan İstanbul İl Komitesi imzalı bildiriyi faaliyet yürüttüğümüz fabrikalara ve semtlere ulaştırdık. **Çayırova Cam, Ferro-Döküm, Çayırova Boru, Sarkuysan, Kroman Çelik, Gorbon Işıl** ve **Çolakoğlu** fabrikalarının servislerine binerek ve fabrika önlerinde olmak üzere dağıtımı gerçekleştirdik. Aynı bildiriyi, **Güzeltepe, Mudurnutepe, Korkakdere** ve **Ulaştepe** semtlerine dağıttık. Bu dönemde SSK Kurultayı'na çağrı niteliğinde hazırladığımız Gebze Bölge Örgütü imzalı bildirilerimizi yine bu aynı fabrikalara ulaştırdık. Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişinin ilk şehitlerinin ardından çıkarılan merkezi bildirimiz daha çok semtlere ulaştırıldı. **Güzeltepe, Mudurnutepe, Korkakdere, Emek Mahallesi, Ulaştepe ve Dilovası İskelesi'nde** yaygın olarak dağıtıldı. Aynı bildiriyi ulaşmak istediğimiz fabrikalardan yalnızca **Gorbon Işıl'a** götürebildik.

Yaptığımız servis konuşmalarında, sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının her geçen gün artarak sürdüğü, bu saldırılara karşı genel bir işçi-emekçi direnişi gerçekleştirmek, bunun için de öncelikle sermayenin zindanlardaki devrimci tutsakların saldırılara karşı oluşturdukları direniş barikatlarını desteklemek ve güç vermek gerektiği temelinde, çağrı niteliğinde konuşmalar yapıldı.

Bildiri faaliyeti ve servis konuşmaları dışında oldukça yaygın yazılama faaliyeti örgütledik. Zindan direnişlerinin haklılığını ve devrimci kararlılığını şiarlarımızla işçi ve emekçilere ulaştırmak ve bu temelde ezilen kesimleri duyarlılığa çağırmak perspektifiyle hareket ettik. "Zindanlar yıkılsın! Tutsaklara özgürlük!", "Zafer direnen devrimci tutsakların olacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlarda zulme son!", "Zindan direnişlerini destekle!", "Yaşasın zindan direnişimiz!", "Devrimci irade başeğmez!", "Ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!", "Ölüm orucu şehitleri onurumuzdur!", "Aygün'ün, Altan'ın, İlginç'in katili sermaye devletidir! Hesap soracağız!" vb. çağrı ve şiarlarımızı kullandık. Tren istasyonlarını ve tren güzergahlarını, E-5 güzergahına ve fabrika civarları ile **Güzeltepe, Emek Mahallesi, Ulaştepe** ve **Dilovası İskelesi** semtlerindeki duvarları yaygın bir biçimde şiarlarımızla donattık.

Anadolu Bölgesi

Bölgemizde devrimci tutsakların zindan direnişine destek vermek, politik etkisini yaymak için propaganda-ajitasyon çalışması yürüttük ve kitle eylemlerine aktif katılma çabası gösterdik.

Bugüne kadar faaliyet yürüttüğümüz bütün semtlerde bildirilerimizi dağıttık, duvar yazılamaları yaptık. İlk şehit haberini aldıktan sonra hızla işçi ilişkilerimizden çekebildiklerimizi fabrika dışına çektik. Bunlar daha çok kendi kadrolarımız oldular. Okur düzeyindeki ilişkilerimizin ancak bir bölümüne, o da sınırlı bir zaman harcanarak gidilebildi. Üretim birimlerinde sorunu işleyerek politik bilinç geliştirme, eyleme çekme olanağını yaşanan sürecin sıcaklığı içinde iyi değerlendiremedik.

Son bir hafta-on günlük süreyi gündüz eylemlerde, gece fabrika çevrelerine duvar yazılamaları, semtlere bildiri dağıtımı için kullandık. Haber aldığımız tüm eylemlere, Anadolu yakasındaki eylemlerin ise hemen tümüne bir grup olarak katıldık.

Bölgemizin gösteriler içinde yeralan yoldaşlarımızın militanlık yönünden sorunları yok. Ancak önderlik etme anlamında sıkıntılarımız var. Eylem alanlarında bulunuyor olmak yeterli olmuyor, bir önderlik inisiyatifi geliştirebilmek gerekiyor. Bu süreçte yoldaşlarla sıkça görüştük ve neredeyse her eylem öncesinde karşılaşılabilecek durumlar üzerinden nelerin öne çıkarılması gerektiği

belirledik. Yetersizliklerine rağmen, bu dönem ve yürütülen faaliyet yoldaşlarımıza bir ruh ve dinamizm kazandırmıştır.

EGK faaliyetleri

EGK bu eğitim yılının sonuyla birlikte mahalli alanlarda konumlanmaya başlamıştı. Bu konumlanış, komünist gençliğin hem faaliyetinin hem de kadro bileşiminin emekçi sınıf ve katmanlara yakınlaştırılması hedefiyle bağlantılıydı. EGK zindan direnişlerinin ülke gündemine girdiği ilk evrede böyle bir dönüşüm ve geçiş dönemini yaşıyordu. İlk olarak YCK ve Özgür Gençlik'le birlikte ortak bir açlık grevi örgütlendi. Tutsak analarının dayanışma açlık grevleriyle birlikte yürütülen bu ortak eylem Genel-İş Mecidiyeköy Şubesi ve HADEP Bahçelievler'de sürdürüldü.

Temmuz başında EGK'nın mahalli alanlara geçiş süreci esasta tamamlanmıştı. Yine de alanın yeni ve somut bir tanımadan uzak olması ve henüz ilk ilişkilerden bile yoksunluk bu evrede de faaliyeti sınırladı. Bu gerek demokratik kitle örgütlerinin ve diğer devrimci çevrelerin harekete geçirilmesi noktasında, gerekse bağımsız ajitasyon-propaganda faaliyetimizde etkili oldu. Hareketimizin ilk bildirisi sınırlı (**Boşnak Mahallesi, Soğanlı, Yenibosna**); ikincisi ise, **Şıhlı, Aydos ve Esenyurt**'ta belli bir yaygınlıkta dağıtıldı. Yarı-legal bir faaliyetin içerisinde olan komünist gençlik açık alanın devlet terörünü teşhir eden bildirilerini de belli bir yaygınlıkta dağıttı. (**Şıhlı, Aydost, Boşnak Mahallesi**). Genç yoldaşlarımız bu bildiriyi bir fabrikaya yönelik olarak da kullandılar.

Yoldaşlarımız Sarıgazi'den Sultanahmet'e, Gazi barikatlarından Cumartesi Anneleri'nin eylemine kadar mevcut güçleriyle bu eylemlilik süreci içerisinde yeraldılar. Devrimci harekette ortak platformlar çerçevesinde Yeni Bosna'dan Sefaköy'e kadar bir dizi gösteriye katıldılar. Bu eylemlere yeterince geniş bir örgütlülükle müdahale edemedik. Organizasyonun yerel EGK unsurları tarafından düzenlenmesi ve onların da bu tür eylemlerde yeterince deneyimli olmamaları bunda rol oynadı. Buna rağmen yoldaşlarımız, özellikle Yenibosna eylemi öncesinde, ortak bildiri yazarak tekstil atöylerine dağıttılar. Bunu sözlü ajitasyon ve propaganda ile birleştirerek olumlu bir ilk inisiyatif gösterdiler.

Bu dönemdeki faaliyetlerini zindan direnişleriyle sınırlamayan komünist gençler İşçi Kurultayı broşürünün dağıtımını da yaptılar. Bir fabrikaya yönelik özgün seslenme materyali hazırlayarak İşçi Kurultay'ına katılım sağladılar. Bu, faaliyetin tek bir gündeme indirilmemesi ve politik çalışmanın dağıtıma indirgenmemesi açısından önemliydi. PSA Derneklerinden işçi evlerine, HADEP binalarından Kültür merkezlerine dek bir dizi kitle örgütü ile temas kurdular, alana politik müdahale için ilk olanakları yaratmış oldular.

Devrim şehitleri ölümsüzdür! Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Sömürücü egemen sınıfların binyıllardır ordularıyla, polisleriyle, faşist beslemeleriyle, cezaevleriyle, işkence ve katliamlarıyla söndüremedikleri özgürlük mücadelesinin meşalesi, bugün **Devrim** ve **Sosyalizm** idealinin yiğit savaşçılarının ellerinde, sömürülen ve ezilenlerin kurtuluşuna ışık tutuyor. Bu nedenle, faşist sermaye devleti, daha fazla kâr için daha fazla sömürü ve baskı politikalarını yürürlüğe koymanın önünde bir engel olan devrimci örgütlere ve devrimci tutsaklara saldırıyı, hükümet programı açıklanmadan yürürlüğe soktu. Bir avuç sömürücü ve onun faşist iktidarı çok iyi bilmektedir ki, devrimciler ve komünistler özgürlük meşalesini yükselttikleri sürece, sömürü düzenlerini istedikleri gibi sürdüremeyeceklerdir. ...

Bugün cezaevlerinde direnen devrimciler ve komünistler insanlığın onurudur, işçi sınıfının öncüsüdür, devrimin ve kurtuluşun güvencesidir. İnsanlığına, onuruna ve kurtuluşuna sahip çık! Onlara sahip çıkmak, gözaltında kayıplara, infazlara, işkencelere, özelleştirmelere, sendikasızlaştırmaya, işsizliğe, sefalet ücretlerine, sermaye düzeninin bütün pisliklerine karşı çıkmaktır. Fabrikalarda, işyerlerinde, semtlerde, sokaklarda ve alanlarda bu katliama dur diyelim. Gücümüzü birleştirip bu zulüm ve sömürü düzenini içinden çıktığı pisliğe gömelim.

İzmir İl Örgütü'nün bildirisinden...

Devrimci tutsaklar faşizme diz çöktürdü

Zafer hepimizindir!

Faşizmle devrimci tutsaklar arasında 69 gün süren irade savaşını tutsaklar kazandı. Faşist ANAYOL Hükümeti'nin iktidara gelmesiyle birlikte, başta tutsaklar olmak üzere tüm halk güçlerine karşı saldırıya geçtiler.

Dağlarda, sokaklarda insanlarımız katledildi; gözaltılar ve Kürt halkına karşı katliamlar olanca hızıyla devam etti. İşçilere, memurlara, öğrencilere ve diğer ezilen halk kesimlerine yönelik baskı, sömürü politikaları daha da pervasızlaştırılarak sürdürüldü. Kontr-gerillacı Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı olmasıyla birlikte, devrimci tutsaklara yönelik teslim alma, kişiliksizleştirme ve 6, 8, 10 Mayıs genelgeleri gündeme sokuldu. Burada amaçlanan, yıllardır özgür tutsakların yarattıkları mevzilerin, kazandıkları hakların tekrar gaspedilmesi idi. "Batı standartlarına uygun", "otel gibi" demagojileriyle Eskişehir başta olmak üzere tabutluklarda devrimci tutsaklara halkın mücadelesinden tecrit etmekti amaçları. İtirafçılık dayatmalarıyla inançlarından, siyasal kimliklerinden soyundurulacaklardı.

27 Mart'ta Türkiye-Kürdistan cezaevlerinde yurtsever tusakların başlatmış olduğu açlık grevi, daha sonraki süreçte süresiz-dönüşümlü açlık grevine dönüştü. Buna karşın Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun önderliğinde 35 cezaevinde 1500'ü aşkın tutsağın 20 Mayıs 1996'da başlatmış olduğu Süresiz Açlık Grevi bir yandan devam ederken, 45. gününde, 3 Temmuz 1996'da "Ya Zafer, Ya Ölüm!" şiarıyla Ölüm Orucuna dönüştü. Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişi başta tutsak yakınları olmak üzere yurtiçi ve yurtdışında tüm demokratik kurumların desteğini de alarak dünyanın gündemine oturdu. Tüm emekçi halk kesimi, bu onurlu direnişi protestolarla, yürüyüşlerle, açlık grevi ve ölüm oruçlarıyla sahiplenmiştir. Ve zafere esas damgasını vuran bu olmuştur.

Faşist iktidar emperyalizmin desteğini de alarak Çekiç Güç'ün süresinin uzatılması tartışmaları sürerken, bizzat ABD emperyalizmi Türkiye'nin cezaevlerine yönelik tutumunu desteklediğini açıkladı. Dünya halkları nezdinde teşhir olan, Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevleri'yle kanlı yüzü tam anlamıyla açığa çıkan emperyalizm, bu tavrıyla kendi işbirlikçisi REFAHYOL Hükümetini yalnız bırakmadı.

Sonuçta bu savaşı, din tüccarı, katil REFAHYOL Hükümetini dize getirerek tüm taleplerini kabul ettiren devrimci tutsaklar kazanmıştır; 12 şehit vererek halk kazanmıştır.

Bu savaşı kazanmamızda en büyük pay, bedenlerini tereddütsüzce birer mermi haline getirip düşman mevzilerine patlatan 12 değerli şehidimizindir.

Şehitlerimiz:

Aygün UĞUR / TKP(ML), Altan Berdan KERİMGİLLER / DHKP-C, İlginç ÖZKESKİN / DHKP-C, Hüseyin DEMİRCİOĞLU /MLKP, Ali AYATA / TKP (ML), Müjdat YANAT / DHKP-C, Tahsin YILMAZ / TİKB, Ayşe İdil ERKMEN / DHKP-C, Hicabi KÜÇÜK / TİKB, Yemliha KAYA / DHKP-C, Osman AKGÜN / TİKB, Hayati CAN / TKP (ML)

Yurtdışında yaşayan emekçi halklarımız;

Şimdi görev, devrimci tutsakları sahiplenmek, iktidarın tüm olası manevralarını boşa çıkarmak, katil REFAHYOL Hükümetini teşhir etmektir.

Devrimci tutsakların direnişi dünyayı sarsmış, halk kitleleri nezdinde büyük saygınlık uyandırmış ve siper yoldaşlığının kurtuluşa giden yolda önemini bir kez daha göstermiştir.

Ölüm Orucu direnişi ve Süresiz Açlık Grevi, Türkiye ve Kürdistan'lı halkların kardeşliği ve özgürlüğü açısından önemli bir adımdır.

1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi, birleşip savaşanların destanıdır.

Yaşasın Siper Yoldaşlığımız!

Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Halkımızın Desteğiyle Kazanan Devrimci İrade Oldu!

DHKC-Avrupa Örgütü, TKP (ML)-YDB, TİKB Taraftarları, MLKP-YDK, TKEP/Leninist-Avrupa Örgütü, TKP/ML-YDB, EKİM-YDK, ERNK-Avrupa Örgütü, DHP-Avrupa Örgütü

Devrimci çalışma ve önderlik inisiyatifi açısından

Zindan direnişi sürecinin gösterdikleri

Ölüm oruçları ve süresiz açlık grevleri, tüm haklılığı ve kararlılığıyla faşist sermaye devletine diz çöktürdü. Devrimci tutsaklar, 12 şehit ve yüzlerce devrimcinin sakat kalması pahasına, devrimci irade ve kararlılığın bir kez daha sembolü oldular. Düzen cephesi ise, tüm yalan, iftira ve karalama kampanyalarına rağmen gerçek bir politik yenilgi yaşadı. Zindan direnişiyle kazanılan politik zaferin asıl sahipleri direnen devrimci tutsaklardır. 69 gün boyunca ortaya konulan sarsılmaz bir irade ve ölümüne bir kararlılık savaşı sayesinde, devrimci hareket daha güçlü bir biçimde emekçi kitlelerin gündemine girmiş, onların devrimci politik etkiye daha açık hale gelmelerini sağlamıştır. Fakat bu sürecin sunduğu fırsat ve olanaklar, ne devrimci hareket ne de komünistler açısından gerektiği biçimde değerlendirilebilmiştir. Bu zayıflığı irdelemek ve gerekli dersleri çıkarmak zorundayız.

Zindan direnişi süreci, mahalli birimlerimizin hala hareketimizin ideolojik-politik olarak sahip olduğu üstünlüğü pratiğe taşıma alanında belli bir zorlanma yaşadığını göstermiştir. İşkence karşısında, zindan direnişlerinde ve genel politik faaliyetin örgütlenmesinde olumlu bir militan pratiği olan komünist hareket, kitle mücadelesi ve eylemlerine politik önderlik inisiyatifi alanında da aynı başarıyı gösterebilmek durumundadır. Bu alanda anlamlı bir çabamız ve olumlu örneklerimiz kuşkusuz ki vardır. Fakat bunları çoğaltmak, kitle eylemlerinde öncü bir pratik sergilemeyi başarmak durumundayız. Zira politik süreçler hızla gelişiyor. Bunlara zamanında ve gücümüz oranında müdahale etmek büyük bir önem taşıyor.

Açıktır ki, diğer bazı devrimci gruplarla kıyaslandığında kitle ve sempatizan ilişkileri daha sınırlı bir hareketiz. Fakat işçi sınıfı ve emekçi kitlelere dönük politik çalışma ve kitle eylemliliklerine önderlik sorununa hiçbir biçimde bu "sınırlılık" üzerinden bakamayız. Bakılmaması gerektiğini de zindan direnişi süreci çok açık bir biçimde göstermiştir. Bu süreçte, gücümüzün ve olanaklarımızın sınırlılığına rağmen, diğer devrimci gruplardan hiç de geride kalmayan bir pratik sergiledik. SSK Kurultayı ve son Galatasaray eyleminde açıkça görüldüğü gibi, belli durumlarda başarılı bir önderlik ve girişkenlik göstererek açık biçimde ön plana çıktık. Üç büyük kentteki açık alan etkinliklerinde belirgin bir rol oynadık. Kitlelere dönük genel ajitasyon-propaganda ve siyasal teşhir faaliyetinin örgütlenmesi noktasında ise belirgin bir üstünlüğümüz vardı. Tüm bu deneyim bize gösterdi ki, pasif bir kitle etkinliğine ve örgütsüz bir sempatizan çepere sahip olmak ile; sağlam bir örgütlülük, politik fırsatları zamanında değerlendiren bir girişkenlik, ancak sağlam bir örgütlülük sayesinde olanaklı olabilen etkin bir propaganda-ajitasyon faaliyeti farklı şeylerdir. Yine bu deneyim gösterdi ki, bu ikinci alandaki üstünlükler gereğince değerlendirilebilinirse eğer, mevcut pasif kitle desteğini aşan bir kitle seferberliği de pekala sağlanabilir.

Fakat bu söylenenler hiçbir biçimde bizim zaaf ve zayıflıklarımızın üstünü örtmemelidir. Zira devrimci hareketin mevcut durumu bizim için ölçü olamaz. Mevcut pratiğimiz olması gerekenin çok gerisindedir. Kitleleri politik olarak etkilemek ve harekete geçirmek noktasında tam bir seferberlik içinde olduk, fakat tüm alanlarda yaratıcılık ve girişkenlik noktasında aynı başarıyı gösteremedik. Bazı birimlerimiz ise açık bir politik edilgenlik içinde kalabildiler, süreci izlemekle ve elbette "yorumlamak"la yetinebildiler. Bu birimlerimiz ya da yoldaşlarımız, bulundukları alanlarda birşeyler yapmak herşeye rağmen mümkün

değilse eğer, politik çatışmanın kızıştığı böylesi durumlarda, kitlesel etkinlik ve direnme alanları neresi ise o alanlara geçmek, güç ve enerjilerini bu alanlarda kullanmak esnekliği ve bilinci ile hareket etmeyi de artık öğrenebilmelidirler. Bu yerine göre Galatasaray eylemidir, yerine göre Sarıgazi'deki gösteridir, yerine göre Gazi'deki barikatların arkasıdır. Böyle dönemlerde bu tür esnekliklerden "uzun vadeli düşünme" adına geri durmak, genelde doğru bir bakışaçısını duyarsızlığa ve politik edilgenliğe kılıf olarak kullanmaktan başka bir anlama gelmeyecektir.

Zindan direnişlerine ilişkin perspektiflerimiz başından itibaren açık ve netti. Zindanların devrim karşı-devrim çatışmasının en yoğun yaşandığı bir alan olduğu bilinciyle soruna yaklaştık. Zindan direnişlerinde kazanılacak zafer, devrimin ilerleyişinde, yenilgi ise mücadelenin geriye düşmesinde önemli bir rol oynayacaktı. Dolayısıyla büyük bir yoğunlaşma ve enerji ile zindan direnişi sürecine yüklenmemiz, devrimci tutsakların direnişini işçi ve emekçi yığınların gündemine çok daha etkin bir biçimde sokmamız gerekiyordu. Bu ne "ses getirecek" "dar kadro eylemleri"yle, ne de genel bir propaganda-ajitasyon faaliyetiyle başarılabilirdi. Bu ancak, devrimci tutsakların kararlı direnişi sayesinde kitlelerin yüzünü devrimcilere döndüğü ve faşist teröre karşı politik duyarlılığın arttığı böylesi bir dönemde, kitleleri harekete geçirmeye çalışmak, özellikle kitlesel eylemliliklere etkin bir müdahale çabası ortaya koymak, ortaya çıkan fırsatları en iyi bir biçimde değerlendirmekle mümkün olabilirdi. Bunu yer yer başarmış olmakla birlikte hiçbir biçimde yeterli göremeyiz. Dahası zindan direnişinde ifadesini bulan politik çatışmanın omuzlarımıza yüklediği büyük sorumluluk ile direnişin sağladığı politik ortamın sunduğu olanaklar ve fırsatlar ışığında değerlendirildiğinde, toplam faaliyetimizin bilançosunu yetersizlikten öteye bir başarısızlık saymak gerekiyor. Politik değerlendirmelerinde değil ama pratik davranışlarında örgütümüz bu dönemin kadrolaşınada ve kitle etkinliği edinmede bir sıçrama momenti olduğu bilinciyle hareket etmeyi başaramamıştır. Tersine, güç ve olanaklardaki yetersizliğini, sınırlı kalan bir politik faaliyetin, hatta yer yer politik edilgenliğin "meşru" dayanağı sayabilen birimlerimiz ya da yoldaşlarımız dahi olabilmiştir.

Örneğin, Gazi'de zindan direnişlerini desteklemek için

Gazi barikatları...

18 Temmuz sabahı olayı öğrendiğimizde Gazi'ye gitme kararı aldık. Akşam 7-8 civarında barikat alanına geldiğimizde 300-500 kişi vardı. Sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Zindanlar boşalsın! Tutsaklara özgürlük!" vb. sloganlar atılıyordu. Kimi barikatlarda da gruplar türküler söyleyip halaylar çekiyorlardı. Sağda-solda cadde boyunca MLKP, DHKP-C, TİKB, TKP/ML -TİKKO, Kervan ve Devrimci Kıvılcım Hareketi'nin pankartları ve yazılamaları vardı. Pankart ve yazılama için malzeme gerekliydi. Bunları halledip eylem komitesini bulmayı kararlaştırdık. Bu sırada gençlikten yoldaşları gördük. Bizden az önce gelmişlerdi. Biraraya gelerek durum değerlendirmesi yaptık. Ayakkabı boyası aldık ve evlerden bez istedik. Gazi'li analardan biri hiç tereddüt etmeden bize yeni bir yatak çarşafı verdi. Karşılığını ödemek istedik, fakat kabul etmedi.

Cemevinin içinde pankartı hazırlarken 10-14 yaşındaki çocuklar bize yardım ediyorlar, hangi siyasetten olduğumuzu soruyorlardı. "EKİM" cevabını alan çocuklardan biri gecikmişliğimizden dolayı bize sitem etti. Sonuçta haklıydı. "Zindanlar yıkılsın! Tutsaklara özgürlük!"-EKİM pankartımızı sloganlarla Cemevi'nin karşısına astık. Kalan boyalarla ve odun kömürüyle cadde boyunca yazılamalar yaptık.

Artık barikat direnişlerine alışmış bulunan Gazi halkının tavrı ile devrimcilerin tutumu oldukça olumluydu. Gece boyunca çay servisi yaptılar, yiyecek getirdiler. İnşaat malzemelerini ve araçlarını (çoğu hurdaydı) barikat kurmak için aldığımızda, "canımız canınıza feda" diyorlardı. Sabah işe gidiyorlar, akşam barikata geliyorlardı. Öyle ki geceye doğru kitle 2-3 bini bulmuştu. Devrimci hareket de örnek bir davranış sergiliyordu. Ortak sloganlar gür bir şekilde haykırılıyor, grup sloganları da rekabete girmeden atılıyordu...

barikatlar kuruldu, ateşler yakıldı, militan bir tutum sergilendi. Bazı yoldaşlarımız direniş barikatlarına anlamlı bir katkıda bulanabildi, direnişe güç katabildiler. Fakat daha güçlü bir katkı yapabilmek gerekiyordu ve bu mümkündü. Kuşkusuzki bu her patlak veren barikat ateşine koşmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Fakat Gazi Mahallesi büyük halk direnişiyle burjuvazinin yüreğine korku salmış bir işçi-emekçi semtidir. Daha özel bir konumu vardı, bu gözetilmek durumundaydı. Açıktır ki, semtler örgüt birimlerimizin temel çalışma alanları olmayacaktır. Bizim asıl hedefimiz işçi sınıfını politik süreçlere duyarlı hale getirmek, aktif bir tutum almasını, kendi tarihsel rolünü oynayabilmesini sağlamaktır. Bu temel perspektiften sapmamak, onu zayıflatmamak kaydıyla, gelişen kitle eylemliliklerine sahiplenmek, güçlendirmek ve öncülüğünü yapmak gibi bir sorumluluğumuz vardır.

Diğer taraftan, tutsak yakınları ve kayıp anaları bir hareketlilik ve eylemlilik içerisindeydiler. Basın açıklamaları, oturma eylemleri ve çeşitli gösterilerde zindanların sesini duyurmak, gözaltında kayıpların hesabını sormak için kavganın orta yerindeydiler. Zindan direnişi sürecinde hergün dayak yediler, coplandılar, gözaltına alınıp işkenceden geçirildiler. İstanbul'daki son Galatasaray eylemi ile bazı illerdeki öncü inisiyatifimiz bir yana bırakılırsa, bizim bu eylemliliklere ilgimiz ve müdahalemiz olması gereken düzeyde miydi? Fabrikalarda çalışan işçi yoldaşlarımız bu eylemlere diğer işçileri de götürmeye çalışarak etkin bir katılım sağlama çabası içinde oldular mı? Zindan direnişlerini fabrikadaki işçilerin gündemine sokmak noktasında etkin bir çalışma yürüttük mü? Her bir örgüt birimi ve her bir yoldaş bu soruyu kendisine sorabilmelidir. Harekete geçirdiğimiz insanlar üzerinden bakıldığında, çabalarımızın olması gerekenin çok gerisinde olduğu görülmelidir.

Komünistlerin misyonu işçi sınıfını devrimcileştirmek, politik bir sınıf hareketi geliştirmektir. Fakat bunu yalnızca fabrikalarda çalışarak, işçilere nasıl sömürüldüklerini anlatarak başaramayız. Bunu başarabilmenin yolu, işçi sınıfını tüm toplumsal-politik sorunlara duyarlı hale getirmek, öncü bir pratikle yolgösterici olmak ve harekete geçirmekten geçiyor. Zindan direnişleri de bunun için en uygun bir politik fırsattı. Bunu ne ölçüde değerlendirdiğimiz noktasında kendimizi sorgulamak, yetersizliklerimizi görmek, zaaflarımızı ve zayıflıklarımızı hızla gidermek doğrultusunda iradi bir yoğunlaşma yaşamak zorundayız.

Sarıgazi eylemi

Ölüm orucu şehidi Aydın Uğur'un Sarıgazi'de yapılması planlanan temsili cenaze töreninden aynı gün haberimiz oldu. Bu nedenle katılım faaliyeti yürütemedik. Bu durum genel katılımı da etkilemişti. Yoldaşlarla birlikte Cemevi'nin önüne geldiğimizde 200-300 kişilik bir kitle vardı. Buna karşın devlet büyük bir jandarma/komando yığınağı yapmıştı. Etrafta jandarma barikatları oluşturuluyordu. Jandarma gelen bir grubu içeri almamak için diretince, alkışlar ve sloganlar patladı. "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Zindanlar yıkılsın! Tutsaklara özgürlük!", "Aygün yoldaş ölümsüzdür!" vb. sloganlar eşliğinde grup Cemevi'nin önüne geldi. Tam bu esnada grubun geldiği yöndeki barikatları açan jandarma, diğer yönden Cemevi'nin bahçesine girerek kalkan, kazma-kürek sapları ve "Allah! Allah!" nidalarıyla saldırıya geçti. Kitle bir yandan yerdeki taşlarla karşı koyarken bir yandan da dağılmaya başladı. Kitlenin az olmasına rağmen topluca çatışmayı göze alamayan jandarma diğer taraftaki barikatları bilinçlice açmıştı. Dağınık gruplar sağda solda çatışıyordu. Biz caddeye doğru çıkarken bize doğru gelen jandarmayı taş yağmuruyla geri püskürttük. Bir barikat oluşturmaya çalıştık, fakat başaramadık. Jandarma tekrar pervasızca saldırdı. Gruplar ara sokaklara dağıldı. Biz bölgeden ayrıldıktan sonra bir grup tekrar Cemevi'nin önünde toplanmış. Yürüyüş kararı alınıp caddeye doğru yürünmüş. Komandolar burayı kuşatıp saldırarak çoğunu gözaltına almış.

Burada dikkate değer olan, düzenin kolluk güçlerinin (gerek Gazi'de gerekse Sarıgazi'de) açık çatışmaya girmekten çekinmeleridir. Panik havası yaratarak dağıtma taktiği izliyorlar. Dağılma esnasında da saldırıyorlar. İyi bir hazırlıkla bu saldırılar geri püskürtülebilir.

SSK Kurultayı ve reformistlerin misyonu

SSK Kurultayı, kendilerine "kurultay yürütmesi" diyen İP ve EP'liler ile sendika yöneticilerinin yer aldığı İİSŞP, KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Tabipler Odası, DİSK ve Emekli-Sen adına düzenlendi. Kurultayın hemen ardından EP ve İP'li reformist gericiler kurultaya katılan sınıf devrimcileri ve devrimci işçiler şahsında devrim düşmanı bir kampanya örgütlediler. Cezaevlerindeki onurlu devrimci direnişi sayesinde şimdilik hız kesen bu saldırganlık ve devrim düşmanlığı önümüzdeki dönemde sınıf kitleleri içinde sürdürülecek. Bu niyet, *Aydınlık* dergisinde "gerekirse zor kullanma", *Evrensel* gazetesinde ise "bundan böyle kesinlikle müsaade etmeyecek"leri ve ister istemez "hançer"leyecekleri tehditleriyle ilan edilmiş bulunuyor.

Fiyasko saldırganlıkla örtülmeye çalışılıyor

Sözkonusu kurultay, sözü edilen partilerin taraftarlarınca partilerinin direktifleri gereği büyük bir gizlilik içinde hazırlandı. İşçi sınıfı ve devrimcilere karşı başvurulan bu gizlilikten umulan politik beklentiler bir sır değildir. Gerilik üzerinden politik güç devşirme kaygısıyla "dışarıya" bilgi sızdırılmadı. Hazırlığı sessiz yürütülen bu kurultay büyük bir gürültüyle başlatılmak isteniyordu. 14 Temmuz tarihli *Evrensel* gazetesine bakılırsa, "toplam bin delege hazır bulunacak", salonun bir kısmı da "protokole ayrılacak"tı. Hatta yürütmenin bazı üyeleri dahil ikibin kişi de davetli kartı ile gelecek ve yan salonlarda ve dışarıda kurultayın sonucunu bekleyeceklerdi.

Boş böbürlenmede birbiriyle yarışan İP ve EP yöneticilerine, *Aydınlık* ve *Evrensel* yazarlarına bakılırsa, kurultay "büyük bir coşku" ve "başarı" ile tamamlanmıştı. "Kurultay alanlara taşınacak", "emek cephesi örgütlenecek"ti. Oysa sonuç gerçek bir fiyasko olmuştur. Üçbin kişiden sözedilmediğini varsayalım. Hazır bulunacağı söylenen bin delegenin katılımı bir yana, toplam katılımcı sayısı 500 kişiyi ancak bulabildi. Bu 500 kişinin yarısına yakını delege olmadığı gibi protokole de dahil değildi. Kısacası yarıya yakını salona alınmak istenmeyen komünistler ve devrimci işçilerdi. Kurultaya katılanlardan önemli bir kısmı gerçekte delege değil, İP ve EP yönetici ve üyeleri, *Aydınlık* ve *Evrensel* görevlilileri, delege kartı verilmiş ya da görevli tayin edilmiş öğrencilerdi.

Devrimcilerin varlığına gösterilen tahammülsüzlük ve saldırganlık dışında kurultaycılar adına bir coşku ve başarıdan sözetmek de olanaksızdır. Kurultay, düzenleyiciler adına düşünülebilecek en kötü havada ve en kötü biçimde dağıldı. Sonuç bildirgesi bile ancak bir kaç gün sonra hazırlanıp yayınlanabildi. Kurultay'da kürsüyü reformistler kullandı, fakat salona devrimci hava ve etkinlik hakimdi.

İşte örgütlenen ve sürdürüleceği ilan edilen işçi ve devrimci düşmanı kampanyanın asıl nedenlerinden biri iflasla sonuçlanan kurultay gerçekliğini gizleme çabasıdır. Devrimci müdahalenin reformist hesapları boşa çıkarması bu kampanyanın bir öteki nedenidir. Bir üçüncü neden ise, İP ve EP'lilerce yaratılan provokasyon ortamı ve başvurulan saldırganlığın işçilerde ve devrimci çevrelerde büyük tepkilere yolaçmış olmasıdır. "Yavuz hırsız evsahibini bastırır" misali suçlarını örtme telaşı içindeler.

Bu reformistler çok iyi bilirler ki, devrimciler politika yasakçılığına prim vermezler. "Burası işçi platformudur, politik gruplar giremez" demek, devrimcilerden kendi kimliklerine ve misyonlarına yabancılaşmalarını istemektir.

Bir işçi platformuna devrimci işçileri ve devrimci örgütleri alınamayı kararlaştırmak devrimci mücadelenin karşısına dikilmektir. Sözde işçi sınıfı ve emek cephesi adına alınmış bu kararın kendisi provokatif bir tutumun ifadesidir. Provokasyonun işçi ya da emek söylemiyle cilalanması birşey değiştirmez.

Ayrıca, madem ki bu bir işçi platformudur, işçilerin böylesi bir platforma katılmaları hangi hak ve yetkiyle engellenebiliyor? İşçi sınıfı adına politika yapmak, kararlar almak ne zamandan beri sizin tekelinizdedir? İşçilere kendi platformlarını yasaklamak provokatörlük değilse nedir? "Politik gruplar"a yasakladığınız işçi platformunun kürsüsünü sermayenin tescilli hizmetkarı Doğu Perinçek'e cömertçe sunuyorsunuz. EP, ÖDP ve HADEP gibi reformist partilerin yöneticilerine sunduğunuz mikrofon hangi hakla işçilere ve işçi sınıfı devrimcilerine kapatılıyor? Kurultay, sermayenin hizmetkarı İP ve öteki reformist partilere açık olduğu halde devrimci örgütlere niye kapalı? Devrimci işçilere giriş neden yasak? Yoksa devrimci örgütler "yasal" olmadığı için mi?

Tüm bu icraatlarıyla, provakasyonu kurultay öncesinde örgütleyen de ve salonda sergileyen de EP ve İP'li liberal reformistlerdir. "Eğer güçleri varsa kendileri de siyasi partilerini kursunlar, kurultaylarını yapsınlar" diyor bürokrat reformistler. Aslında böylece yapılanın bir tür İP ve EP bloğu kurma kurultayı olduğunu da itiraf etmiş oluyorlar. Madem ki düzenlenen partilerinizin kurultayı idi, o halde adına işçi kurultayı demeniz gerekmiyordu. "İP ve EP bloğu kurultayı" deseydiniz, ne devrimci işçilerin ne de sınıf devrimcilerinin böyle bir kurultaya katılmak gibi bir sorunları olurdu. Kendi siyasi partimizi kurmaya gelince; biz partimizi yasalcı tasfiyecilerin boylu boyuna uzandığı icazet alanında değil, düzenin yasalarının ve yasaklarının çiğnendiği mücadele alanlarında zaten kuruyoruz. Bunun böyle olması gerektiğini zamanında siz de biliyordunuz. Fakat bildiklerinizi unutmanıza, geçmişte savunduklarınıza tövbe etmenize 12 Eylül karşı-devrimi yetti.

EP'li reformistler, bir dönemler "katil" "ihbarcı" ilan ettikleri Doğu Perinçek'i bugün devrimcilere karşı korumak ve kollamak görevini üstlenmiş bulunuyorlar. Bize, devrime ve devrimcilere gösterdikleri düşmanlıkla Aydınlık güruhuna gösterdikleri yakınlık arasında dolaysız bir ilişki vardır. EP'in İP'leşme doğrultusunda katettiği mesafe özellikle bu karşı-devrimci çete tarafından büyük bir dikkatle izlenmekte, her yakınlaşma büyük bir sevinçle selamlanmaktadır.

Reformist misyon

Sınıf hareketinin yeni bir gelişme dönemine girdiği son 9 yılda, sendika bürokrasisi gelişen mücadeleyi geriye çekme, eylem isteğini oyalama, sınırlama ve nihayet boğma doğrultusunda büyük bir başarı gösterdi, sermayeye ve devlete paha biçilmez hizmetlerde bulundu. Hain bürokratların bu başarısında birbirini besleyen iki temel faktör rol oynadı. İlki, reformizmin sınıf hareketi içindeki genel etkisi ve gücüdür. İkincisi ise, sendikaların bugün için işçi sınıfının tek örgütlülüğü olması sayesinde bürokratların sınıf hareketi üzerinde kurduğu örgütsel tekeldir.

Bir ideoloji ve düşünüş tarzı olarak reformizm işçi sınıfı hareketi içinde halen de büyük bir kuvvettir. Fakat geçmişte hayli etkili olan burjuva reformizmi sosyal-demokrat partiler şahsında bugün işçi hareketi içindeki politik etkisini önemli ölçüde kaybetmiştir. Yine sendika bürokrasisi son iki yıl içinde sınıf kitlesi nezdinde yıpranmış, otoritesi gitgide zayıflamış ve denetimi kaybetmenin eşiğine gelmiştir. Bu durum, işçi sınıfı hareketi içinde politik ve örgütsel otorite boşluğu yaratmaktadır. Politik planda İP ve EP reformizmi halihazırda bu boşluğa oynayan iki akım durumundadır. Alt kademe sendika bürokratları ile kurdukları ittifak üzerinden otorite olmaya çalışmaktadırlar

Reformizm bir burjuva ideolojisidir. İşçi sınıfı içindeki işlevi hareketi güncel istemlerle sınırlamak, iktisadi ve kısmi demokratik hakların savunusu eşliğinde baştan çıkarmaktır. Böylelikle sınıfı toplumsal, siyasal ve tarihsel sorumluluklarından uzak tutmaktır.

İşçi sınıfı hareketinin tarihine bakıldığında, düzen sendikacılığının misyonunun işçi hareketinin perspektiflerini ve istemlerini ekonomik ve kısmi demokratik hak arayışlarıyla sınırlamak olduğu görülür. İşte yeni dönemde İP-EP bloğu ile kimi alt kademe sendika bürokratlarının oynamak istediği rol de aynıdır. Onlar yalnızca eylemde değil söylemde de öncellerine gide gide daha çok benziyorlar.

"Sınıfa talep dayatma"

Reformist güruhun ithamlarından birisi de devrimcilerin "sınıfa talep dayattığı"dır. Cehalet

ve gericiliğin esiri bu mantığa göre toplumda büyük olaylar olabilir. Sarsıcı gelişmeler yaşanabilir. Devrimci öncü bu sarsıcı gelişmeleri tahlil edip görevler saptayabilir. Fakat "işçi sınıfı henüz hazır değilse", "sınıf için henüz acil talep haline gelmemiş olan talepleri" ileri sürmesi "sınıfa talep dayatma"dır. Bu tutum "sınıfı birleştirici değil dağıtıcı, ilerletici değil geriye itici" bir rol oynarmış.

Kuyrukçuluğun en berbat bir savunusudur bu. Sınıfın devrimci sorumlulukları karşısında bir bütün olarak hazır olmaması ile ileri kesimlerinin durumu, tümüyle iki farklı şeydir. Sınıf tutumu daima ileri kesimleri üzerinden şekillenir. Sınıfın öncü kolu ileri çıkmadan, öne atılmadan, geride kalan güçleri, sınıfın geri kesimlerini sürüklemesi olanaksızdır. İleri sürülecek şiar ve talepler sınıfın belli bir andaki öznel bilincine göre değil de nesnel toplumsal-siyasal ilişkiler ve olgular çerçevesinde belirleneceğine göre, bunun sınıfı dağıtıcı bir rol oynayacağını düşünmek, sınıf hareketini verili durumunu kabullenmiş, ona teslim olmuş berbat bir kuyrukçuluğun ifadesidir.

Dünün devrimci demokratı, yeni dönemin liberal reformist akımı EP, yaşadığı dönüşümle, mücadele kaçkınlığı ve devrimci değerlere uzak durmakla yetinmeye niyetli görünmemektedir. Döneklerin kibir ve küstahlığı ile devrimci kaygı ve çabalara saldırırarak işçi hareketiyle devrimci hareket arasındaki bağı koparmaya çalışmakta, iki hareket arasındaki buluşmayı burjuva militan bir tutumla engellemeye soyunmaktadır.

Şu satırlara bakınız: "Gördükleri tek eksik 'devrim şehitleri için saygı duruşu' yapmadan Kurultay'ın başlamış olması ve 'cezaevlerindeki ölüm oruçlarının Kurultayın baş gündem maddesi yapılmaması'ydı." "1 Mayıs'ta kimi grupların kürsü işgali ve kırıp-dökücülük yapmaları bir rastlantı değildi. Bu tutum 1 Mayıs günü boyunca süren polis provakasyonlarının yığınlarda yolaçtığı bir tepki ya da 'varoşların öfkesi' değil, sınıfdışı unsurların kendilerini kanıtlamak için ortaya koyduğu sözde devrimci bir davranış biçimiydi."

Bu sözler, ilk akla gelebileceği gibi *Aydınlık*'ta değil, fakat *Evrensel*'de yeralıyor. Bıçaktan hançer çıkaracak kadar becerikli olan yazar hızını alamıyor. Komünist işçileri ve Tuzla Deri işçilerini kastederek, "sınıfın sırtına saplanmış bir hançer işlevi gördüler" diyor. Ardından da "yapılacak iş de ister istemez, hançeri çıkarıp layık olduğu yere" saplamaktır diye ekliyor.

Bir yalan, demagoji, küstahlık ve saldırganlık bulamacı olan sözkonusu yazı, sözü nihayet asıl meramına getiriyor: "sınıf için henüz acil bir talep haline gelmemiş talepleri dayatmak", "tipik bir 'sınıfa talep dayatma' tavrıdır". Bu tutumda ısrar "sınıfın sırtına saplanmış bir hançer işlevi" görür.

Yazar besbelli ki liberal şeflerin pespaye bir çömezidir. Dolayısıyla kendisinden "sınıf için acil hale gelmemiş talepler"in sınıfa taşınması çabasını anlaması beklenemez. Fakat yazar aynı zamanda marksist devrimciler ile kuyrukça liberallerin köklü konum ve anlayış farklarını bilemeyecek kadar da kör bir cahildir. Bu cehaletin gücü ile esip gürlemektedir.

İşçi sınıfı salt kendi çabasıyla çoğu kere yalnızca sendikal bilince, yani sendikalar içinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu bilincine ulaşabilir. İşçi sınıfı hareketinin bu tarz kendiliğinden gelişmesi ise, onun burjuva ideolojisine tabi olmasına yolaçar. Kendiliğindenlik, işçi sınıfının burjuvaziye ideolojik köleliği ve örgütsel bağımlılığı demektir. Kendiliğindenciliği teori düzeyine çıkarmak ise işçi sınıfını ücretli kölelik sistemine mahkum etmeye çalışmaktır.

Oysa işçi sınıfı ezilenler ve sömürülenler içinde önderlik kapasitesine ve yeteneğine sahip tek tutarlı devrimci sınıftır. Yalnızca kendine karşı değil, tüm ezilen ve sömürülen tabakalara karşı da sorumludur. Dolayısıyla toplumsal ve siyasal yaşamın bütün sorunları ve olayları, sınıfa yönelik devrimci siyasal propaganda, ajitasyon ve eylemin konusu olmak durumundadır. "Pratikte, **her türlü** genel demokratik sorunun ortaya atılmasında, öneminin belirtilmesinde ve çözüme bağlanmasında **herkesin önüne geçme** yükümlülüğünde olduğunu unutan kimse sosyal-demokrat değildir." (Lenin)

Bu yükümlülük bir kez unutuldu mu, kendiliğindenlik önünde kölece boyun eğişlerine teorik bir temel bulmaya çalışan kimseler proleter sınıf hareketinin de, siyasal sınıf

çalışmasının da amansız düşmanları, burjuva ideolojisinin sadık kulları haline gelirler.

Bu nedenle, "cezaevleri ve açlık grevlerinin sınıfın gündemine getirmek" doğal devrimci bir görev, karşı çıkmak ise düzen savunuculuğunun tipik bir örneğidir. Bu karşı çıkış, düzenin emekçilere yönelik topyekün saldırısının bir parçası olan tutsaklara boyun eğdirme operasyonuna karşı yükseltilen onurlu bir direnişin ölüm eşiğine gelinen bir aşamasında yapılıyorsa, yalnızca bir gaflet değil, işçi sınıfına karşı tam bir ihanettir.

İşçi sınıfının toplumsal-siyasal yaşamın sorunlarına karşı aktif tutum alması kendiliğinden bir gelişmeyle olamayacağı gibi, salt "sınıfı ilgilendiren", "sınıf için acil talep" olan sorunlarla sınırlı bir politik faaliyet sınırları içinde de olmaz. Soruna böyle bakmak, liberallerin kendi sözleriyle söylersek, "niyet ve söylem ne olursa olsun, sınıfın sırtına bir hançer" saplamaktır. Bu liberallerimizin gerçek konumudur. Onlar işçi hareketi karşısındaki sorumluluklarını sendikal ve kısmi demokratik hak istemlerini savunmakla sınırlayan sahte "emek dostları", düzen sendikacılığının politik temsilcileridirler.

Sınıf disiplinine uyma

Sermaye uşağı Perinçek ve liberal kaçkınların beylik suçlamalarından biri de, devrimcilerin "sınıf disiplini"ne uymadığıdır.

Öncelikle sormak gerekiyor; siz "sınıf disiplini" derken hangi sınıfın disiplininden sözediyorsunuz? İşçi sınıfı sözkonusu olduğunda iki tür disiplin vardır. İlki, ücretli kölelik sisteminin dayattığı ve üretim sürecinin tüm koşullarına itirazsız riayeti içeren, burjuva sınıfın kendi çıkarları gereği koyduğu kurallardan oluşan bir disiplin anlayışıdır. Bu kurallara göre, işçiler çalışmak ve üretmekle mükelleftirler. Karşılığında kendilerine verilene itirazsız razı olmak durumundadırlar. İşçiler bir sınıf değil, tek tek bireylerdir. Herbirinin üretim süreci içinde kendince görevleri vardır. Yani üretim sürecinin basit bir parçasıdır. Toplum ve toplumun sorunlarıyla ilgilenmek üretimin basit bir aracı olan işçilerin işi olamaz. Bunu "yukarıdakiler"e bırakmaları gerekir. Yani politika işlerin işi değil, politikacıların işidir.

Sınıf bilincinden yoksun, ideolojik, siyasal ve kültürel olarak burjuva toplumsal sistemin bir bireyi olan işçi, bu kölelik disiplinine de uysalca boyun eğer. Fakat bu gerçekte işçi sınıfının disiplini değil burjuvazinin disiplinidir. Bunu her koşulda ve her bakımdan çiğnemek hem görev hem de meşru bir haktır. Meşru bir haktır, zira üreten bir sınıf olarak mülkiyet ve bölüşüm ilişkilerine müdahale konusunda tüm hakları gaspedilmiştir. Bir görevdir, çünkü bu adaletsizliğin ortadan kalkması, mevcut mülkiyet ve bölüşüm ilişkilerine köklü bir müdahale yapılmadan, burjuvazinin kanun ve kuralları çiğnenip geçersiz kılınmadan mümkün değildir. Tüm bunları her adımda işçilere anlatmak ise devrimciliğin basit bir gereğidir.

İkincisi ise, proletaryanın siyasal sınıf disiplinidir. Burada her şey ilkinin tersidir. Proletarya sosyal bir sınıftır. Toplumsal ve siyasal sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları yerine getirmek için aktif siyasal bir güçtür. Disiplini, demek oluyor ki kurallar bu mücadelenin görevleri çerçevesinde şekillenir. Kendi halinde çalışan bir yığın değil, kendisi için ayağa kalkmış bir sınıftır. Kendi özgürlüğü ile birlikte tüm emekçileri ve ezilenleri özgürleştirme eylemi içindedir. Politikada bir kuvvet ve bir taraftır. Savaşımın kurallarını kendine göre tayin etmektedir.

Siz hangi sınıf ve sınıf disiplininden söz ediyorsunuz? Eğer ilki ise, sınıf düşmanı olduğunuzu, "sol" görünüm altında sınıfın köleliğinin devamını savunduğunuzu kabul etmek durumundasınız.

İkincisini savunduğunuzu ise iddia edemezsiniz. Özgür bir sınıfın devrimci disiplinini savunanlar devrimci örgütler için "başıbozuk gruplar" tanımını kullanamazlar. İşçilere kurultayın kapısını kapatamazlar. İşçiler adına işçilerden gizli kararlar alamazlar. Salonda slogan atmayı yasaklayamazlar. Ölüm oruçları ve Kürt sorunu için, "bunlar işçilerin talepleri değil" diyemezler. Devrimci yayınların işçilere ulaştırılmasını engellemezler. Zira propaganda özgürlüğü devrimci bir platformun asgari gereklerinden biridir.

Kısacası siz bu savunduklarınız ve tutumlarınızla sınıftan ve sınıf disipininden yana olduğunuzu iddia ediyorsanız, sözünü ettiğiniz sınıfın proletarya değil burjuvazi olduğu apaçık ortadadır. Bu yol size reformizmin bataklığında boğulmaktan öteye götüremeyecektir.

Görevler ve sorumluluklar

Uzun süredir düzenlemiş olduğumuz gezileri başka tekstil fabrikalarıyla yeterince besleyemediğimizden dolayı bu gezileri iptal edip çalıştığımız fabrikaya ağırlık vermeye başladık. Bu arada çeşitli fabrikalarla ilişkilerimizi sürdürüp bunu bölgesel bir çalışmaya dönüştürme hedefini önümüze koyduk.

Şu an geldiğimiz noktada fabrika içerisinde hemen her bantta ve bölümde ilişkilerimiz var. Bunların tümü 6-7 yıllık işçiler. Fabrika içinde bir komite şekillenmiş bulunuyor. Önümüze belirlenmiş hedefler koymamıza rağmen, sistemli bir faaliyete henüz başlayamadık. Toplantıları düzenli yapamıyoruz. Bu konuda bazı sorunlar yaşıyoruz. Bu durum işçilerin kendilerini konumlandırmada geri durmalarından kaynaklanıyor.

İşçiler kendilerine verdiğimiz tekstil bültenini fabrikalarının fotokopi makinasında çoğaltarak dağıtıyorlar. İşçilerden biri bülteni çok beğendiğini, bütün işçilerin okuması gerektiğini düşündüğü için dağıtma sorumluluğunu kendisinde gördüğünü söylüyor ve bunu yapıyor. Daha sonra ölüm oruçlarıyla ilgili verdiğimiz bildiriyi yine fotokopi makinasında çoğaltıp dağıtıyorlar.

İşçiler bütün bu işleri yapıyorlar, fakat komite toplantısına çağırdığımızda gelmekten çekiniyorlar. Daha önce böyle bir örgütlü faaliyet içinde yeralmadıkları için komite olayını gözlerinde çok büyütüyorlar. Bu sorun faaliyet ilerledikçe aşılacaktır.

Şu an önümüzde zam süreci var. Bunun için hazırlıklar yapıyoruz. Bir bildiri hazırlayarak fabrikada çoğaltma ve sistemli bir şekilde dağıtma kararı aldık. Arkadaşlar bildiriyi yazma görevini bana verdiler ve kendi düşüncelerini de söylediler. Birlikte bir bildiri hazırladık. Yine aynı günlerde cezaevlerindeki komünist ve devrimci tutsaklar için para toplama kararı aldık. Şu anda topluyoruz. En kısa zamanda tamamlamayı düşünüyoruz.

Çok hızlı bir siyasal süreç yaşıyoruz. Gerek 1 Mayıs'ta yaşananlar, gerek cezaevlerindeki ölüm oruçları süreci ve bu dönemde yaşanan eylemlilikler, gerekse Gaziantep'teki 20 bin dokuma işçisinin bir anda seslerini tüm ülkeye duyurmaları, kitlelerde biriken öfke, tepki ve hoşnutsuzluğun açık yansımalarıdır. Sermaye devleti artık kendini teşhir etmeye başlamıştır. Gerek mecliste yaşanan rezaletler, gerek kitlelere köpekli saldırılara varan devlet terörü, fabrikalarda baskı ve sömürünün her geçen daha da yoğunlaşması bu düzenin artık bir çıkmaza girdiğini gösteriyor.

Komünist ve devrimci hareketin 1 Mayıs'ta ve ölüm orucu direnişleriyle kazandığı mevzileri geliştirmek önümüzteki süreçte tayin edici bir önem taşıyor. Kazanımlarımızı işçi sınıfına maletmek zorundayız. Fabrikamızda güncel siyasal gelişmeler doğrultusunda bir faaliyet yürütmek, kazanılan devrimci mevzilerin toplumda yarattığı havadan en iyi bir şekilde yararlanarak fabrikalarda bir güç haline gelmek görev ve sorumluluklarımızın başında geliyor. Nitekim cezaevlerine ilişkin dağıttığımız bildiri büyük bir ilgi gördü. Başlattığımız bağış kampanyası ise devam ediyor.

Faaliyetimiz aksamadan sürüyor. Bunun içindir ki şu aşamada işçi komitesi konusunda çok fazla zorlayıcı olmamalıyız. İşçiler verilen görevleri zaten yapıyorlar. Adeta bir fabrika hücresi gibi çalışıyorlar. İllegal bildirilerimizi basıyorlar ve dağıtıyorlar.

Önümüzdeki günlerde zam sorunu ile ilgili bildirileri hazırlayıp dağıtacağız. Bu hem işçilere müdahale için bir fırsat hem de işverene alınacak bir tutum olacak. Böyle bir partik faaliyet içinde şekillenen bir işçi komitesi yarın yerini daha üst örgütlülüklere bırakacaktır. İşçiler kendilerini işçi komitesi içinde konumlandırmak konusunda geri dururlarken, yoldaşlarımız da işçi komitesi konusunda ısrarlı davranıyorlar. Fakat en azından belli bir süre için bu konuda daha esnek davranmayı başarabilmeliyiz.

Komünist bir tekstil işçisi
İzmir

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Kağıthane Öztek'te direniş nasıl bitirildi?

Kağıthane Öztek, sendikal mücadele sürecini yaşayan, fakat reformizm ve sendika bürokrasisi tarafından yenilgiyle sonuçlandırılan tekstil fabrikalarından biridir. Fabrikada yaklaşık 1500 işçi çalışıyordu. Örgütlenme süreci yaklaşık bir sene öncesine dayanıyor. Fabrika içinde devrimci ve reformistlerin ayrı çalışma yürütmeleri nedeniyle sendikalaşma faaliyetinde bölünmeler ortaya çıktı. Fabrikada varolan sorunlara karşı konulan eylemliliklerde birimlerin bir kısmı eyleme katılmıyor, bu da diğer birimlerdeki eylemin yalnızlaşmasına ve zayıflamasına yolaçıyordu.

Öztek işvereni sendikalaşmanın duyumlarını aldıktan sonra ilk olarak öne çıkmış bulunan öncü işçileri işten attı. Bunun üzerine fabrikada üretimi durdurma eylemi gerçekleştirildi. Bu arada direnişe geçen işçiler de polis tarafından gözaltına alındılar. İşveren ve devlet güçleri işbirliği halinde direnişin bir an önce bitirilmesi için işçilere yoğun baskılar yapmaya başladılar.

Fabrikada devrimci işçilerin olması bir çok işçinin politikleşmesini sağlamıştı. Fakat sendika inisiyatifinde hareket edenler bir yanda, devrimci işçilerin önderliği etrafında birleşen işçiler diğer yanda. Bu durum ayrı kararların alınmasına neden oluyor ve olumsuz sonuçlara yol açıyordu. Direnişçi işçilerin sayısı son zamanlarda giderek azaldı. En son 16 işçi kalmıştı. Direniş komitesi yapılan bir basın açıklaması ile direnişi bitirme kararı aldı.

Direniş komitesi direnişi daha da güçlendirmek konusunda zayıf davrandı. Eylemin çevre fabrikaların desteğinden yoksun bırakılması, sendikayı zorlamak konusundaki zayıflık vb. zaaflar direnişi zayıflattı. Öztek işçilerinin yaşadığı bu deneyimden dersler çıkarılması gerekiyor. Direniş en büyük gücünü birlikte hareket etmekten alır. Bu fabrikadaki esas zayıflık da bu noktada ortaya çıkmıştır. Bu da mücadelenin önüne çıkan engelleri aşamamayı getirmiştir.

Bir tekstil işçisi/İstanbul

Tek yol onurlu yaşam

Bir *Ekim* okuru olarak, benim gibi genç bayan ve erkeklerin aile içerisinde gördüğü baskıya ve karşılaştıkları gerici tutumlara değinmek istiyorum. Biz gençler, şu düzende en doğal hakkımız olan devrimcileşme, devrimci kimliğimizi kazanıp yoldaşlarımızla birlikte mücadelemizi yükseltme çabasındayken, ailelerimiz sürekli olarak engel teşkil ediyorlar. Ama biz gençleri onurlu bir biçimde yaşamaktan ve devrimci mücadele yürütmekten kimse alikoyamayacaktır. Ailelerin gerici tavırları, baskıları ve hatta şiddete başvurmaları bizleri yıldıramıyor, yıldıramaz. Hiçbir zaman bu inancı bizim beyinlerimizden söküp atamazlar. Çünkü bu davaya inanmışız. Bu uğurda bedeller ödemeye hazırız. Ben gerektiğinde mücadele uğruna ölmeye hazırım. En sevdiğim insanı bile, ihanet ettiği koşullarda, gözümü kırpmadan öldürebilirim.

Bayanların üzerinde aile baskısı daha fazladır. Çalışmayan bayan her an dışarıya çıkamıyor. Akşam belli bir saatte evde olması gerekiyor. Evde sürekli baskı yapılıyor. Dantel örmek vb. türden boş işlerle uğraşmamız, başka şeylerle ilgilenmememiz isteniyor. Ama bu erkeklerin çok daha rahat olduğu, onlara baskı yapılmadığı anlamına gelmiyor. Ama kadınların bu konuda daha fazla dezavatajları vardır. Ama bu biz kadınlarda hiçbir zaman bir geri duruş yaşamak anlamına gelmemelidir. Bu bizim içimizde her zaman daha fazla mücadele etmek isteği doğurmalıdır. Düzen içerisinde kadınların çifte sömürü ile yüzyüze olduğu apaçıkça ortadadır. Tabi ki erkekler de baskı ve sömürüyü yaşıyorlar. Bu yüzden kadın-erkek demeden kavga bayrağını açıp, tek yumruk olup, önümüze çıkan gerici barikatları aşalım. Haklı olan biziz ve kazanacağız.

Tek yol devrim!

Yeşim/Gebze

Kavganın Şafağı günümüze de ışık tutuyor

1905 Devrimi'nin ardından gelen karşı-devrim döneminde bolşeviklerin partiyi inşasının belgesel niteliğinde sunulduğu bir roman.

Bir yanda 1905'i yaşamış bir işçi hareketi, bir yanda kanlı çarlık rejimi, bir yanda bakı altında yılgınlığa düşmüş uzlaşmacı menşevikler ve öte yanda canla başla, en yüksek bedelleri ödeme pahasına leninistler...

Devrim kaçkını menşevilerin ihtilalci sınıf partisi yerine, her türden liberalliği, legalizmi kurtuluş yolu olarak dayattıkları bir dönemde, bolşeviklerin çalışma tarzını tarihi bir film gibi gözler önüne seren bu roman günümüze de ışık tutan bir klasik gibi.

Lenin'in "*Ne Yapmalı?*", "*Bir Adım İleri, İki Adım Geri*", "*İki Taktik*" kitaplarında ortaya konulan temel fikir ve eleştirilerin hangi süreçlerde, menşeviklerin hangi işbirlikçe tutumlara karşı yazıldığı, bolşevik tavrın nasıl olması gerektiği konusu, abartısız ve son derece canlı örnekleriyle gözler önüne seriliyor.

İşçi sınıfının içgüdüsü diye Lenin'in yazılarında geçen bakış açısının ne olduğunu, aydınların baskıcı dönemdeki ruh hallerini ve partiden kaçışlarını, burjuvazinin ve menşeviklerir işçi hareketine karşı ikiyüzlülüklerini, bütün bunlara karşın bolşeviklerin siyasal teşhir ve ajitasyon çalışmalarının örneklerini veren bu roman, ihtilalci sınıf partisini yaratmak iddiasında olanlar için el kitabı değerinde.

Helin/İstanbul

Bedenlerimiz ölümün üstünde

Çalıştığım tezgahın arkasından birisi çıkış kapısına doğru koşarak geçiyor. Kapıya ulaşmadan diğer işçiler etrafında toplanıyorlar. Yeni işe giren bu arkadaş parmağını prese kaptırmış. O tarafa doğru koşuyorum. Yere çökmüş durumda. Kanı durdurmak için parmağını sargı bezi ile sarıyorlar ve hastaheneye götürmek üzere dışarı çıkarıyorlar. Geçtiğimiz ay içinde de iki arkadaş kaza geçirmişti. Birinin parmağı, diğerinin da ayağı ezilmişti.

İşçiler yavaş yavaş çalışmaya başlıyorlar. Sendikalaşma çalışmasını başlattığımız arkadaşlardan birinin yanına gidiyorum "Kaza olunca hiç değilse on dakika işi durdurmak gerekmez mi?" diyorum. Sendika çalışmasında bana en çok yardımcı olan eski bir işçi. "Kim iş durduracak?" diyor. Tezgahın başına dönüyorum ve birlikte çalıştığım işçiye aynı şeyi söylüyorum. "Burada hiçbir şey yapılamaz" diyor. On yıllık bir işçi.. Çalışmak istemiyorum, beni zorluyor. İsteksizce malı tezgaha yerleştiriyorum. Mal bozuk çıkıyor. Bozuk malı düzeltmeye çalışıyorlar. Bu arada tartışıyoruz. Malı bozduğum için bana kızıyorlar. "Ne olacak, bir mal da bozuk olsun. Arkadaşın parmağı için tepki göstermiyorsunuz da, bunun için benimle tartışabiliyorsunuz" diyorum. "Burada birşey olmaz" sözünü yine tekrarlıyorlar. "Sizin gibi işçiler olursa tabi ki olmaz, kuzu gibi işçilersiniz" diyorum. Yan kapıdan hava almık için başımı dışarıya çıkarıyorum. Ustabaşı gelmiş, tezgahtaki arkadaşla konuşuyor. Bu işçi ustabaşına "paydos yapalım diyor" diye beni ispiyonluyor. Fabrikanın içinde dolaşıyorum. Başka zaman kıyameti koparan ustabaşı hiç sesini çıkarmıyor.

Tezgaha dönüyorum. Tezgahtaki arkadaş sendikalaşma konusunda tereddütlü. Diğer arkadaş kendisiyle konuştuğu için beni bilmiyor. Yaptığı şeyin ispiyonculuk olduğunu söylüyorum. Biraz konuşuyoruz, eziklik duyduğunu görüyorum, üzerine daha fazla gitmiyorum.

Aklımda hep cezaevleri var. Bu fabrika da cezaevinden farksız. 12 saat kapalı kalmanın yanısıra her ay iş kazaları yaşanıyor. Cezaevlerindeki tutsak yoldaşlarımız onurlu bir biçimde yaşayabilmek için bedenlerini ölüme yatırmışlar. Bu fabrikadaki işçiler ise köle gibi yaşamak zorunda kalıyorlar, ama yine de bedenleri ölümün üstünde. Kazaların nedeni makinaların eski olması. Göz göre göre ölüm üstünde yatıyoruz. Patron makinaları yenilemek için hiçbir yatırım yapmıyor. Sermaye bizim kanımızla besleniyor, palazlanıyor. Bu kanlı sermaye diktatörlüğünü yıkmak boyunumuzun borcu. Başka kurtuluş yolumuz yok. Fabrikadaki işçilerin geri bilincini kırmak için sabırla ve inatla çalışmak zorundayız.

V. Yılmaz/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli Bildirilerden...

Kazandığın hakların geri alınmasına izin verme!

Belediye işçileri!

Gelinen yerde toplu iş sözleşmesi görüşmesi kendini tam bir tıkanıklığa bırakmış durumda. Ardı arkası kesilmeyen görüşmeler sorunu çözmüyor, çözemiyor. İşveren toplu tensikata başvurmayı ve işyerinde toplu taşeronlaştırmaya gitmeyi dayatıyor. Sorunun çözülmemesi zorunlu bir grevi beraberinde getirecektir.

İşverenin saldırısı politiktir; çünkü hedefi bellidir. Sizleri örgütsüz kılmak, teslim almak, öncü işçilerin işine son vererek işçileri öndersiz bırakmak, sınıf birliğine darbe vurmak, sınıf dayanışması ruhunu çökertmektir. Yine taşeronlaştırma sizler için ölüüm kalım meselesidir. Taşeronun işyerine gelmesi demek, sizlerin işlerine son vermek anlamına gelir. Yine şimdiye kadar yiğitçe direnişlerle bedeller ödeyerek kazandığımız hakların ortadan kaldırılması anlamına gelecektir.

Şimdiden greve hazır olmalı, öncü işçilerden oluşacak komitelerimizi yaratmalıyız. Sizlere dayatılan saldırıları püskürtmenin yolu, sınıf olarak örgütlü şekilde kararlılıkla mücadele etmekten, hiçbir zaman geri adım atmamaktan geçiyor.

EKİM Sefaköy Bölge Örgütü'nün bildirisinden...

Saldırılar SSK'nın özelleştirilmesi ile sınırlı değildir!

İşçiler, emekçiler!

Sermaye devletinin işçi ve emekçilere saldırısı SSK'nın özelleştirilmesiyle sınırlı değildir. Otomatiğe bağlanan zamlar, her gün getirilen yeni vergiler, kendi batırdıkları SSK'yı kurtarmak adına mezarda emeklilik yasasının dayatılması, taşeronlaştırma, sefalet ücretleri, cezaevlerindeki zulüm ve katliamlar, kardeş Kürt halkına karşı yürütülen dizginsiz devlet terörü, bunların her biri aynı saldırının parçalarıdır. İşin özü şudur. Sermaye krizinin faturasını her adımda işçi ve emekçilere ödetmek, vahşi sömürüsünü sürdürmek derdindedir. Bunun sonucu olarak da vahşi bir devlet terörüne hem içerde (cezaevlerinde) hem de dışarda gerek duymaktadır. Saldırılar bir bütündür ve bütün işçilere, emekçilere, ezilenlere yöneliktir. ...

Arkadaşlar, 14 Temmuz '96 tarihinde Pertrol-İş'in genel merkez binasında İstanbul Sendikaları Şubeler Platformu SSK'nın özelleştirilmesine karşı İşçi Kurultayı topluyor. Gündemin SSK ile sınırlanması bataklığı bırakıp tek bir sivrisinekle uğraşmak gibi bir adımdır.

Ekimci Tekstil İşçileri imzalı bildiriden...

Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber ya hiç birimiz!

Gorbon Işıl işçileri!

Seçenekler açık: Ya patronun uysal ücretli köleleri olacağız, ya da bir parça da olsa insanca yaşayabilmek, kendimize ve birbirimize saygı duyabilmek için bedellerini göze alıp mücadeleye atılacağız. Fabrikada yaşanan sorunlara karşı mücadele etmeden işten ayrılmayı düşünmek, hemen her yerde aynı sorunlarla karşılaşacağımız için bir kaçış bile değil. Daha önce bir kaç kez sömürüyü biraz olsun sınırlayabilmek için sendikalaşma mücadelesine giriştiniz. Bunun deneyimlerinden öğrenmek zorundayız. Gerekli güç ve cesaret varsa, başarısızlıklar ancak başarıya götüren bir merdiven işlevi görürler. Üretimden gelen gücümüzü kullanmaya, yeri geldiğinde haklarımız için kavgaya tutuşmaya cüret edebilirsek, sorunun esası çözülmüş olur. Sendikacılar bizi satıyor mu? Kaderimizi kendi elimize alıp, güveniler arkadaşlardan bir işyeri komitesi oluşturalım. Sendikalarımıza sahip çıkıp bürokratları kovalım. Patron işbirlikçisi ihbarcılardan korkacağımıza onlar bizden korksun. Yeter ki biz birlik olalım. Mücadeleyi yükselttiğimizde en ummadığımız insanların saflarımızda yer aldığını, güçlü olanın biz olduğunu göreceğiz.

Gorbon Işıl'da Ekimci İşçiler imzası ile dağıtılan bildiriden...

işçileriyle hiçbir şey yapılamayacağını" bütün bu gözlem ve yargılardan anlamak mümkündür. Ekonomik mücadelenin taktiği, işçi hareketinin genel ilerleyişi (**ve sonucu**) ile ilgili olmak üzere, son derece geniş, evrensel, diyalektik ve gerçekten devrimci bir açıdan ele alınmış, incelenmiştir.

Komünist Partisi Manifestosu, politik mücadelenin taktiği bakımından marksizmin temel ilkesini ortaya koymuştur: "Onlar (komünistler) işçi sınıfının yakın çıkarları ve amaçları için mücadele etmektedirler, ama... aynı zamanda hareketin geleceğini savunmaktadırlar." Bu noktadan hareket eden Marx, 1848'de Polonya "toprak devrimi" partisini, "yani 1846'da Krakovi ayaklanmasını başlatan partiyi" desteklemiştir. 1848-1849'da, Marx, Almanya'daki aşırı devrimci demokrasiyi desteklemiş ve o tarihte taktik konusunda söylediklerinden hiçbir zaman dönmemiştir. Marx, Alman burjuvazisini "öteden beri halka ihanet etme eğiliminde ve eski toplumun taçlı temsilcisiyle uzlaşmaya hazır" bir unsur olarak görüyordu (ancak köylülerle yapılacak bir ittifak, burjuvazinin amaçlarına tam olarak ulaşmasını sağlayabilirdi). İşte Marx'ın burjuva demokratik devrimi döneminde Alman burjuvazisinin sınıf durumu konusundaki son çözümlemesi. Bu çözümleme ayrıca mükemmel bir materyalist çözümleme örneğidir ve **geçmişe yönelik** hareketle yetinmeyerek toplumu ileriye yönelik hareket içinde ele alır: "...kendine güveni olmayan, halka güveni olmayan, büyüklere dişlerini gıcırdatan, küçükler önünde tir tir titreyen; ... genç ve gürbüz bir halkın ilk atılımlarını kendi içi geçmiş çıkarlarına göre yönetmeye mahkum, lanetlenmiş bir yaşlı budala..." (**Neue Rheinische Zeitung**, 1948). Aşağı-yukarı yirmi yıl sonra, Engels'e yazdığı bir mektupta, Marx, 1848 devriminin, burjuvazi özgürlük uğrunda savaşmayı göze almaktansa kölelik içinde barışı tercih ettiği için başarısızlığa uğradığını söylüyordu. 1848-1849 devrimleri dönemi kapandıktan sonra, Marx her türlü devrimcilik oyununa karşı cephe aldı (Shapper-Willich'e karşı mücadelesi), ve zahiri bir "barış" perdesi altında yeni devrimler hazırlayan bu yeni dönemde durmadan çalışmak gerektiğini ileri sürdü. Marx'ın, Almanya'nın 1856'daki, yani gericiliğin bu en kara dönemindeki durumuyla ilgili şu yargısı, bu çalışmanın nasıl bir ruh içinde yürütülmesini istediğini gösterir: "Almanya'da her şey, proleter devrimini yeni bir köylüler savaşına yaslatabilme olanağına bağlıdır" (**Yazışmalar**). Almanya'da demokratik devrim (burjuva devrimi) gerçekleştirilmedikçe, Marx, sosyalist proletaryanın taktiği bakımından, tüm dikkatini köylülüğün demokratik enerjisinin geliştirilmesine çevirmiştir. Marx'a göre, Lassalle'in tutumu "objektif bakımdan... tüm işçi hareketine salt Prusya'nın yararına ihanet etmekti". Bunun başlıca nedeni, Lassalle'in büyük toprak sahiplerini ve Prusya milliyetçiliğini tutmasıydı. Engels de 1865'te Marx'a şunları yazıyordu: "Esas olarak bir tarım ülkesi olan Almanya'da, sanayi proletaryası adına yalnızca burjuvaziye saldırmak ve köy proletaryasının büyük feodal soylular tarafından ataerkil biçimde 'sopayla' sömürülmesine hiç ses çıkarmamak bir alçaklıktır". 1864'le 1870 yılları arasındaki dönemde, Almanya'da burjuva demokratik devrimi dönemi kapanır ve Prusya ile Avusturya'nın sömürücü sınıfları bu devrimi **tepeden inme** gerçekleştirmenin yolları üzerinde tartışırlarken, Marx, Bismarck'a olduğu kadar Avusturya hayranlarına karşı da amansızca savaşan bir devrimci taktik uygulanmasını istiyor, bu taktiğin "muzaffer" Prusyalı köy soylusuyla uyuşmaya kalkmayarak devrimci mücadeleyi hemen kendisine karşı yenilemesini ve bunu Prusya'nın askeri zaferlerinin yarattığı **zemin üzerinde** de yapmasını salık veriyordu (**Yazışmalar**). Enternasyonal'in 9 Eylül 1870 tarihli ünlü "Bildiri"sinde, Marx, Fransız proletaryasını mevsimsiz bir ayaklanmaya karşı uyarıyordu; ama ayaklanma yine de ortaya çıkınca (1871), "gökleri fethetmeye çıkan" yığınların devrimci girişimini coşkunlukla alkışlıyordu (Marx'ın Kugelmann'a mektubu). Devrimci hareketin, birçok başka durumlarda olduğu gibi, bu durumda da yenilgiye uğramış olması, Marx'ın diyalektik materyalizminin ışığında, proletarya mücadelesinin genel yürüyüşü ve **sonucu** açısından, o kadar önemli değildi; asıl önemli olan kazanılmış mevzinin terk edilmemiş, düşmana savaşsız teslim olunmamış olmasıydı: böyle bir teslim, proletaryayı yılgınlığa sürüklemiş, savaşkanlığını törpülemiş olurdu. Politik durgunluk ve burjuva legalitesinin baskısı dönemlerinde yasal araçların kullanılmasına gereken önem ve değeri veren Marx, 1877-1878 yıllarında, sosyalistlere karşı olağanüstü yasanın kabulünden sonra, bir Most'un "devrimci palavralarını" şiddetle kınamış, ama aynı zamanda, olağanüstü yasaya yanıt olarak illegal mücadeleye atılma yürekliliğini, sağlamlığını, kararlılığını, devrimci ruhunu ve iradesini gösterememiş olan resmi Sosyal Demokratik Partinin oportünizmini de aynı ve belki daha büyük bir şiddetle yermişti (**Yazışmalar**).

Temmuz-Kasım 1914

Karl Marx ve Doktrini

Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 3. baskı, s.43-48

Proletaryanın sınıf mücadelesinin taktikleri

V. İ. LENİN

Daha 1844-1845 yıllarında, pratik devrimci eylemin koşullarını anlayamamış ve kapsamını değerlendirememiş eski materyalizmin başlıca eksikliklerinden birini fark etmiş olan Marx, tüm ömrü boyunca, teorik çalışmalarına paralel olarak, proletaryanın sınıf mücadelesinin taktik sorunlarına büyük bir özenle eğilmiştir. Marx'ın **bütün** eserleri ve özellikle 1913'te dört cilt halinde yayınlanmış olan Engels'le mektuplaşmaları bu konuda çok zengin bir dokümantasyonla doludur. Bu belgeler henüz tam olarak toplanmış, sınıflandırılmış, incelenmiş ve çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Onun için burada genel ve kısa gözlemlerle yetinmek zorundayız. Özellikle şu noktanın altını çizmemiz gerekir ki, bu yönü, yani sınıf mücadelesi taktiği ele alınmadıkça, Marx haklı olarak materyalizmin eksik, tek yanlı ve kalıplaşmış sayılacağı görüşündeydi. Marx proletaryanın taktiğinin temel görevini, kendi materyalist ve diyalektik dünya anlayışına göre saptamıştır. Öncü sınıfın doğru taktiğinin temeli ancak belirli bir toplumdaki istisnasız bütün sınıfların ilişkiler bütününün objektif bir şekilde incelenmesine ve dolayısıyla bu toplumun objektif gelişme derecesinin ve öteki toplumlarla karşılıklı ilişkilerinin bilinmesine dayanabilir. Ayrıca bütün sınıflar ve bütün ülkeler statik değil, dinamik bir yönden ele alınmıştır; yani bunlar durağan ve değişmez bir halde değil, hareket içinde incelenmişlerdir (bu hareketin yasalarını her sınıfın varlığının ekonomik koşulları belirler). Hareket de yalnızca geçmiş açısından değil, aynı zamanda gelecek açısından dikkate alınmıştır. Yalnızca yavaş değişmeleri gören "evrimcilerin" beylik anlayışına göre değil, diyalektik bir biçimde incelenmiştir. Engels'e bir mektubunda Marx şöyle diyordu: "Büyük tarihi hareketlerde yirmi yıl bir gün bile sayılmaz; oysa, arkasından öyle günler gelebilir ki, bunlar yirmi yıla bedel olabilir" (**Yazışmalar**). Evrimin her aşamasında, her an, proletaryanın taktiği insanlık tarihinin bu objektif bakımdan kaçınılmaz diyalektiğini dikkate almak zorundadır: bir yandan, politik durgunluk dönemlerinden, "sakin" gelişmelerden yararlanarak ve kaplumbağa adımıyla ilerleyerek öncü sınıf bilincini, gücünü ve savaşkanlığını artırmaya çalışmalı; öte yandan, bütün bu çalışmalarını bu sınıfın "nihai amacına" yöneltmeli ve onu pratik bakımdan "yirmi yıla bedel olan" büyük günlerin büyük görevlerini yerine getirmeye yetenekli hale getirmelidir. Marx'ın iki tezi bu konuda özel bir önem taşır. Birincisi, **Felsefenin Sefaleti**'nde geliştirdiği ekonomik mücadele ve proletaryanın ekonomik örgütleri tezidir, ikincisi, **Komünist Partisi Manifestosu**'nda üzerinde durduğu proletaryanın politik görevleriyle ilgilidir. Birincisi şu şekilde ortaya konmuştur: "Bütün sanayi birbirini tanımayan bir yığın insanı tek bir yerde toplar, bir araya getirir. Rekabet onları çıkarları bakımından ayırır ve böler. Ama ücretlerini koruma kaygısı, efendilerine karşı bu ortak çıkarları, onları aynı direnme düşüncesinde birleştirir. Bundan da **güçbirliği** doğar... Başlangıçta ayrı ayrı ve dağınık olan güçbirliği yavaş yavaş gruplar haline gelir, ve her zaman birleşik olan sermaye karşısında birliğin korunması işçiler için ücretlerin korunmasından daha zorunlu olmaya başlar... Gerçek bir iç savaş olan bu mücadelede, yaklaşan çatışma için gerekli olan bütün unsurlar birleşir ve gelişir. Birlik bu kez bu noktaya varınca politik bir niteliğe bürünür." İşte burada, yıllarca, yani proletarya güçlerinin "yaklaşan çatışma" için geçireceği uzun hazırlanma dönemi boyunca sürecek ekonomik mücadele ve sendikal hareketin programı ve taktiğiyle karşılaşmaktayız. Buna, Marx'la Engels'in, İngiliz işçi hareketinin deneyimlerine dayanan ve sınai "refahın" nasıl "proletaryayı satın almak" eğilimlerine yol açtığını gösteren çok sayıdaki gözlemlerini de eklememiz gerekir (**Yazışmalar**) . İşçilerin nasıl mücadeleden saptırıldıklarını, refahın genellikle nasıl "işçilerin morallerini çökerttiğini", İngiliz proletaryasının nasıl "burjuvalaştığını" ("dünyanın en burjuva ulusu (İngiliz ulusu), burjuvazisinin yanısıra bir burjuva aristokrasisi ve bir burjuva proletaryası ister gibi görünmektedir) "devrimci enerjisinin" nasıl tükendiğini, "İngiliz işçilerinin burjuva salgınından kurtulmaları için" nasıl uzun süre beklemek gerektiğini, İngiliz işçi hareketinin nasıl "**Chartist**'lerin coşkusundan" yoksun olduğunu (1866), İngiliz işçi liderlerinin nasıl "radikal burjuva ile işçi arasında" bir çeşit aracı haline geldiklerini (Holyoake'ye atıf), İngiltere'nin tekeli yüzünden ve bu tekel sürdükçe nasıl "İngiliz